

KOMMUNISTISK POLITIK

Arbejdere og studerende forener sig mod EUs nyliberale offensiv - Dublin 7. november 2010

ET FORENET FOLK!

Nr. 25

14. årg.

2010

23. december

-

7. januar 2011

Støttepris 20 kr.

Tema: Det nyliberale systemskifte

- Godt rødt nytår s. 2 • Selvmordsbomber i Skandinavien s. 3 •
- Politi vs. demokrati s. 4 • EU-dikteret depression s. 6 •
- Terrorisme i Europa s. 7 • Fra boligboom til krise s. 8 •
- Tabt dagpengeret s. 10 • Når man ser rødt ... s. 11 •
- Næste års samfunds-TV live s. 12 • Klimakapitalismen vandt s. 14 •
- Det nyliberale systemskifte: Fiasko uden fremtid s. 17 •
- Verdens bedste skole s. 21 • Debat s. 22 •
- Sådan er kapitalismen s. 23 • Staten Palæstina s. 24

Godt rødt nytår - til alle klassekæmpere, til en styrket venstrefløj

I den sidste tid har der udfoldet sig en nærmest permanent debat i, hvad der kalder sig 'de seriøse medier': Efter klapjagten på røde lejesvende er nu jagten på venstrefløjen gået ind. Den findes simpelthen ikke, den er i al fald ikke synlig, erklærer autoriserede snakkehoveder endrægtigt. Og ganske særligt er der ingen venstrefløj-intellektuelle.

Det er selvfølgelig borgerlige orakler, der diskuterer med sig selv. Det beklager de, men der findes altså ingen til venstre, de kan diskutere med. De skal nok vogte sig for at fortælle sandheden om sagen: At venstrefløjen og venstrefløj-intellektuelle systematisk er holdt ude for, medierne – ikke mindst TV2, men også DR1,2 og radioen, og selvfølgelig den borgerlige presse. I årevis har DF diskuteret med V eller K. En sjældent gang har S, og endnu sjældnere SF, været inviteret med. Venstrefløjen har helt konsekvent været holdt helt udenfor.

Til gengæld er borgerlige tænketanke med en klar politisk dagsorden som CEPOS blevet fremstillet som objektive videnskabsfolk, og en patetisk netavis som 180 grader, der er et talerør for Liberal Alliance, blev straks ved sin fremkomst promoveret som nogen med et bud på Danmarks fremtid, som måtte høres. At det var Saxo Bank, som talte, var der ingen som sagde højt.

Venstrefløjen eksisterer selvfølgelig, og den styrkes med fiaskoen for den borgerlige regering og dens krisepolitik. Stadig flere bevæger sig ifølge meningsmålingerne væk fra S og SF og til venstre, i holdninger og sympatier. Enhedslisten står til mandatmæssig fordobling.

Og der er masser af videnskabsfolk og debattører på venstrefløjen, nogle kunne f.eks. hentes i tidsskrifterne Det ny Clarté eller Kritisk Debat, andre i partierne eller fra blogs. Når de borgerlige medier og deres håndplukkede ikke kan se dem, er det fordi de har en dagsorden: venstrefløjen og den fremgang skal marginaliseres og usynliggøres.

VKO og deres medier har udøvet et barsk diktatur mod en fri meningsdannelse, og har ikke gået af vejen for at intimidere og tilmed kriminalisere deres ideologiske modstandere. Hårdest er det sgået ud over marxister og kommunister, de mest konsekvente modstandere af det nyliberale

felttog, der har kørt Danmark i sæk. Nu vil DF med støtte fra regeringen oprette et såkaldt marxisme-center, mod marxisme i almindelighed, og med særlig fokus på Stalins 'forbrydelser'.

- *Jeg vil stærkt advare mod endnu et ensidigt ideologisk felttog forklædt som forskning*, siger SF'eren Pernille Frahm. Hendes partifælle, den tidligere DKP-formand Ole Sohn, støtter det. Hans kendskab til marxismen er under begynderstadiet, hvad der fremgår af hans fremstilling af Karl Marx:

- *Karl Marx var blot en filosof, hvis bøger man kan studere på universitetet, så jeg formoder, at det er Sovjet-kommunismens forbrydelser, de vil fokusere på*, siger han. Men Marx var sin tids betydeligste arbejderfører, stifteren af Internationale og organiseringen af den internationale arbejderbevægelse til fælles kamp.

Pernille Frahm fremhæver, at 'marxisme-centret' er tredje fase i et felttog, som startede med en stor bevilling til forskning i Gulag og fulgtes op af Centret for koldkrigsforskning, der slet og ret skulle bruges til at kriminalisere modstandere. Det fik journalisten Jørgen Dragsdal at mærke.

Dansk Folkeparti handler som altid i tæt forbindelse med det yderste højre i EU. Seks øst- og mellemeuropæiske lande, der alle deltog i Hitlers forbryderiske felttog mod det socialistiske Sovjetunionen vil have indført et forbud i EU, der gør det strafbart at benægte, at Lenin, Stalin eller andre ledere begik forbrydelser. Rumænien, Tjekkiet og Bulgarien tilhørte aksemagterne og de baltiske lande var opmarchområde for uhyrlige krigsforbrydelser. Det siger noget om deres nuværende magthavere, at de vil have omstødt historiens dom.

Aktiv modstand mod VKO-regeringen i form af aktivisme og civil ulydighed på gaderne er for længst blevet kriminaliseret med terrorlove og lømmelpakker. Nu skal også ideologisk modstand kriminaliseres.

En styrket venstrefløj har en helt central opgave i at sætter en stopper for forbrydernes domstole, hvad enten de er forklædt som jura eller videnskab.

Redaktionen 21. december 2010

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 31.12.10

Selv mordsterror i Skandinavien

Hvad grunden var til, at den 28-årige selvmordsbomber i Stockholm, Taimour Abdulwahab al-Abdaly, aldrig nåede frem til strøget med mængder af julehandlende svenskere, som var hans mål, bliver måske aldrig opklaret. Hans egentlige bombelast sprængte aldrig, men han blev selv dræbt, da en enkelt sprængladning eksploderede. Ingen blev ramt andre end han selv.

Hvad der måske heller ikke bliver opklaret, er, at en ansat ved det svenske forsvar nogle timer før den tiltænkte eksplosion skrev til en bekendt:

"Om du kan, undvik Drottninggatan i dag. Det kan hända mycket där ... bara så du vet."

Hvad det var, undersøges nu af det svenske Säpo, hvilket ikke er en garanti for offentlighedens information.

Det mislykkede attentat i Stockholm er det første kontante bevis på, at selvmordsbombninger er kommet til Skandinavien.

Det kommer kort tid efter, at den tjetjensfødt Lørs Doukaev kiksede et attentatforsøg, angiveligt på Jyllands-Posten og tegneren Kurt Westergård. Ifølge politiet blev pågrebet, efter han kom til at sprænge en brevbombe, han var ved at fremstille, af på et toilet i Hotel Jørgensen i København. Han sidder fortsat varetægtsfængslet.

Ti minutter før Taimour Abdulwahab indledte sin selvmordsmission, sendte han en mail til nyhedstjenesten TT. Der angiver han den svenske deltagelse i krigen i Afghanistan og kunstneren Lars Vilks' afbildning af profeten Muhammed som hund som grund til hans planlagte terrorhandling:

"Takket være Lars Vilks og hans tegninger af profeten Muhammed og jeres soldater i Afghanistan, og jeres tavshed om alt dette, så skal jeres børn, døtre, brødre og søstre dø, ligesom vores brødre og søstre og børn dø."

Vores aktioner kommer til at tale for sig selv. Så længe I ikke slutter jeres krig mod islam og fornægtelse af profeten ... og jeres dumme støtte til svinet Vilks."

Lars Vilks optræder internationalt

sammen med islamofoben Lars Hedegaard, formand for "Trykkefrihedsselskabet", der støtter USA versus Julian Assange og Wikileaks, men forlanger ubegrænset ytringsfrihed for anti-muslimske provokationer og fjernelse af racismeparagraffen.

De to skandinaviske terrorepisoder virker som desperate handlinger fra frustrerede enkeltpersoner, men understreger også, at Norden, og ikke mindst Danmark, der har spillet en spydspidsrolle i den globale antimuslimske hetz, er mål for sådan individuel terrorisme.

De ser ikke ud til at have nogen stærk organisation eller et apparat i ryggen, selvom medskyldige ikke kan udelukkes. Og de har været udført klodset og amatøragtigt. Det er med andre ord ikke professionelle terrorister, men folk, som har besluttet sig for terrorhandling på baggrund af vrede over de vestlige kolonikrige og had til vanhelligelse af deres tro.

Nogle islamistiske hjemmesider påstår, at Taimour Abdulwahab, der var født i Irak, men voksede op i Sverige og var svensk statsborger, har modtaget træning i Irak hos en gruppe, der kalder sig Den Islamiske Stat i Irak, som angiveligt har tætte forbindelser til al Qaeda i Irak.

Under Saddam Hussein og før USA's og Vestens ulovlige krig og besættelse af Irak havde al Qaeda intet rod fæste i Irak. Men det er en kendsgerning, at den eksisterer nu. Ikke som en del af den nationale modstandsbevægelse, som bekæmper besættelsesmagterne

og kollaboratørerne, men som en sunni-muslimsk gruppering, der deltager i det sekteriske slagteri, som har påført irakerne enorm skade, og gennemfører terroraktioner med talrige uskyldige civile ofre.

De vestlige medier fremstiller det som en del af den irakiske modstandsbevægelse – men det er en del af spillet for at holde besættelsen gående. Den irakiske modstand har hele vejen igennem taget afstand fra al Qaeda i Irak.

Den besættelsesindsatte irakiske indenrigsminister Jawad al-Bolani betroede Associated Press i forbindelse med den svenske bombemands død, at hans aktion var en del af en serie terrorangreb, som fangne 'militante' med tilknytning til centrale dele af al Qaeda i Irak havde tilstået skulle finde sted i Europa og USA i løbet af juleperioden. Men hvem har interesse i det irakiske al Qaedas morderiske og sekteriske terrormetoder og deres anvendelse på uskyldige i Europa og USA? De rammer ikke besættelsesmagterne, men vil øge støtten til krigen mod Irak og Afghanistan og anti-islamismen i almindelighed, og til det fascistiske, islamofobiske ultrahøjre.

Den psykologiske baggrund for de indtil videre mislykkede terroraktioner må være forsøg på gengæld for de lidelser, USA's og Vestens krige i Mellemøsten har forårsaget. På den måde kan det siges at være selvpåført. Massemord på civile irakere, afghanere osv. i form af bomber fra fly, bilbomber eller anbragt på markedspladser er jævnligt forekommet under besættelserne.

Men det er at vende tingene på hovedet, når den borgerlige propaganda fremstiller disse terrorforsøg som gyldige grunde til at føre krig i Afghanistan, Irak osv.

Terrortruslen mod Norden og ikke mindst hovedstæderne vil utvivlsomt eksistere, så længe besættelserne, myrderierne og ødelæggelserne fortsætter, tropperne ikke er trukket ud og der ikke er sikret en retfærdig fred i selvstændige og uafhængige lande.

Politiovergreb på stribe: Fjern lømmelpakken!

Politistaten blev en realitet i Danmark under det højt profilerede FN-klimatopmøde COP15, der endte som en gedigen politisk fiasko. Efterspillet bringer flere og flere oplysninger frem om, hvordan København blev gjort til COPENhagen

Bevæbnet med en politistatslov med det muntre navn 'Lømmelpakken' og tilskyndet og opmuntret af VKO-regeringen begik politiledelsen og dansk politi det ene overgreb og den ene ulovlighed efter den anden. Næsten 2.000 mennesker blev arresteret uden at have begået nogen lovovertrædelser.

VKO ville ikke tåle nogen form for uro og protest i gaderne. Derfor førtes

op til topmødet en massiv mediekampagne om, at København ville blive overskyldt af 'voldelige aktivister'. Men der var ingen vold under flere ugers protester – andet end den vold, politiet benyttede. Der var mindre vold end efter en topkamp i Superligaen.

Mere end hundrede tusind demonstrerede og protesterede fredeligt. Masseanholdelserne havde et klart politisk formål: at undertrykke og dæmpe protesterne.

Klar dom mod politiet

Nu er der faldet en klar dom i Byretten om, at massearrestationerne den 12. december under den største af protesterne var ulovlige, der hvor mere end 900 personer blev sat i 'futtog' på Amagerbrogade. Over 200 har anlagt sag mod politiet og blev alle tilkendt en erstatning på mellem 9.000 og 5.000 kr.

Politiet har straks anket dommen. Men også en lang række andre "præventive" arrestationer ved forskellige andre aktioner og på Christiania under COP15-forløbet blev underkendt.

Kun arrestationen af medlemmer af 'sort blok' den 12. december er o.k. med Byretten. 'Sort blok' blev af politiet gennet ind i den store og fredelige demonstration, og langt hovedparten af de anholdte have intet med 'sort blok' at gøre.

Byretsdommen mod politiet understreger, hvad kritikerne af lømmelpakken sagde på forhånd:

- Forslaget er endnu et kæmpeskridt på vejen mod politistaten. Det er et angreb på ytringsfriheden og demonstrationsretten. Det tager sigte på at begrænse den grundlovssikrede demonstrationsret under påskud af at ville bremse hærværk. Forslaget er en garanti for mere politivilkårlighed.

Sagt af Troels Riis Larsen, APK.

Lømmelpakken blev brugt og misbrugt fra samme øjeblik, den trådte i funktion. Det er en anti-demokratisk lov, som helt skal fjernes.

Aktivismе skal stadig kriminaliseres

Men politiet og anklagemyndigheden har også anket en anden dom ved Byretten: Den 25. november idømtes talskvinderne for ulydigheds-netværket Climate Justice Action fire måneders betinget fængsel for vold m.m. Anklageren vil have straffen for Tannie Nyboe og Stine Gry Jonassen forvandlet til ubetinget fængsel.

Lømmelpakken og politiets brutale optræden skulle nemlig ikke bare inddæmme masseprotesterne. De havde også et andet og særligt formål: Aktivismе skulle kriminaliseres, og 'civil ulydighed' rammes så hårdt, at den i fremtiden skulle opgives som massepolitisk kampmetode.

Tre andre internationale talsmænd for Climate Justice Action blev også arresteret under COP15. Natasha Verco og Noah Weiss blev frikendt ved samme ret, som har dømt Tannie og Stine, mens man opgav sagen mod den tyske aktivist Tazio Müller, der blev anholdt dagen før 'Reclaim Power'-aktionen den 16.

Om politiets brug af stave

Af 'Lov om politiets virksomhed' (2004)

§ 16. Politiets magtanvendelse skal være nødvendig og forsvarlig og må alene ske med midler og i en udstrækning, der står i rimeligt forhold til den interesse, der søges beskyttet. Det skal indgå i vurderingen af forsvarligheden, om magtanvendelsen indebærer risiko for, at udenforstående kan komme til skade.

Stk. 2. Magt skal anvendes så skånsomt, som omstændighederne tillader, og således at eventuelle skader begrænses til et minimum.

Af Særlige bestemmelser om visse magtmidler

§ 18. Stav må kun anvendes med henblik på

- 1) at afværge et påbegyndt eller overhængende angreb på person,
- 2) at afværge overhængende fare i øvrigt for personers liv eller helbred,
- 3) at afværge et påbegyndt eller overhængende angreb på samfundsvigtige institutioner, virksomheder

eller anlæg,

- 4) at afværge et påbegyndt eller overhængende angreb på ejendom,
- 5) at sikre gennemførelse af tjenestehandlinger, mod hvilke der gøres aktiv modstand, eller
- 6) at sikre gennemførelse af tjenestehandlinger, mod hvilke der gøres passiv modstand, såfremt tjenestehandlingens gennemførelse skønnes uopsættelig og anden og mindre indgribende magtanvendelse skønnes åbenbart uegnet.

Stk. 2. Før stav tages i brug med henblik på rydning af gader, bygninger m.v. for et større antal personer, skal det så vidt muligt tilkendes gives vedkommende, at politiet har til hensigt at bruge stav, hvis politiets påbud ikke efterkommes. Det skal endvidere så vidt muligt sikres, at vedkommende har mulighed for at efterkomme påbuddet.

Stk. 3. Har politiets brug af stav mod person medført skade, skal den pågældende straks undersøges af en læge, medmindre det skønnes åbenbart ubetænkeligt at undlade lægeundersøgelse.

december ved Bellacentret. Ingen overhovedet er blevet dømt for vold ved denne aktion, for den var ikke voldelig – bortset fra politiets brug af rødglødende knipler på demonstranter, pressefolk og tilmed delegerede til COP15.

En Klima-Krimi

Dokumentarfilmen *En Klima-krimi!* fra DR's Pirat-TV, offentliggjort på årsdagen for Climate Justice Actions demonstration og People's Assembly ved Bellacentret, har ved optagelser fra politiradioen afsløret, at der var tale om et velforberedt politioverfald, da demonstrationen blev angrebet og klimatalskvinderne på højtalervognen blev arresteret af civilbetjente.

Politifolkene blev blandt andet opmuntret af indsatslederen med følgende:

”Så vil jeg fanden rendeme se den stav der, så den bliver rødglødende, når vi skal op og have fat i den bil. Fuld skrue igennem det lort. Slut.”

Der er ingen tvivl om, at indsatslederen opfordrer til at tæske løs på demonstranter, journalister, hvem som helst, der befandt sig uden for Bellacentret den 16. december 2009. Og det er stanghamrende ulovligt.

Dommen mod Tannie Nyboe og Stine Gry Jonassen må omstødes. Det er en politisk dom. De er uskyldige i forhold til anklagen, og ofre for en politikonspiration. Det er en dom mod fredelig civil ulydighed, der skal legitimere kriminalisering og politiovergreb.

Der må foretages en uvildig undersøgelse af politiets optræden under hele COP15, herunder de ulovlige masseanholdelser den 12. december, tåregasangrebet på Christiania den 14. december, de ulovlige aflytninger og ransagninger, angrebet på Climate Justice Actions demonstration den 16. december osv. En sådan undersøgelse bør også belyse koordinationen mellem VK-regeringen og politiet under COP15.

Og det bør få konsekvenser for den københavnske politiledelse, der nu har dom for, at den begik hundredvis af forbrydelser.

Still Pushing Police

*Massivt snevejr
stoppede ikke ca. 100
demonstranter i at
forsamles 18. december til
demo mod politiets
opførsel og menneskesyn.
Med musik fra et
cykelanlæg, kampråb og
god stemning gik
demonstrationen fra
Christianshavns torv mod
indre by*

Politiet, der ellers havde holdt sig væk, dukkede pludselig op ved Christiansborg. En deling betjente hoppede ud af deres transit, spærrede vejen og beordrede demonstranterne at stoppe. Men folk havde ikke tænkt sig at lade politiet begrænse deres ret til at demonstrere uden kamp, så folk gik uden om og imellem betjentene, der hurtigt måtte se sig omringet, mens snebolde begyndte at regne ned over dem. Uden held forsøgte de at spærre den brede vej foran Christiansborg et par gange mere. Betjente blev allerede her overhørt sige, de ville have sneboldkastere anholdt for vold.

Ved broen til Højbro Plads fik de forstærkning af to transitter mere, hvor betjente hoppede ud med hjelme på og hævdede knipler på trods af, at der stadig kun var kastet snebolde. Da folk igen prøvede at slippe igennem denne afspærring, måtte betjentene til at bruge stave for at sikre, at forsamlingsfriheden kun gælder, når de vil have det. Derudover forsøgte de også at sætte folk ned og omringe fortroppen – noget de normalt kun gør op til masseanholdelser.

Det havde demonstranterne på ingen måde tænkt sig at finde sig i. Der blev svaret igen ved at intensivere sneboldbombardementet og skubbe politiet væk, hvor de forsøgte at skære ind i flokken. Politiet opgave at sætte folk

på jorden, men prøvede i stedet at rive frontbanneret væk fra demonstranterne og forsøgte enkelte anholdelser. Begge dele blev dog forhindret af demonstranter, der skubbete dem væk og kastede enkelte kanonslag samt træ fra noget vejarbejde efter dem.

Under en spændt stemning vendte demonstrationen om og gik tilbage mod Staden, mens de forskellige politideling forvirrede løb rundt om demoen og faldt i sneen. Folk passede godt på hinanden og beskyttede dem, politiet havde peget ud, så de ikke fik en chance for at anholde nogen. I en tid, hvor politiet forsøger at fængsle folk for at råbe push og kalder det vold. Ingen er ivrige efter at se nogen anholdt for at kaste med snebolde. Ved Christianshavns Torv blev politiet stående, og demonstrationen sluttede på Christiania i godt humør.

I still not ♥'ing ser vi politiets opførsel i dag som et bevis på vores politiske pointe. At politiet betragter os som fjender, og at vi kun har de rettigheder, vi tilkæmper os. Politiet vil altid blive sat ind mod folk, der ønsker reel samfundsforandring. I still not ♥'ing er det

vores opgave at skubbe politiet væk, så andre sociale bevægelser kan få lov at arbejde i fred. Det er en sejr, at vi fik skubbet deres grænser og vist, at vi hverken accepterer eller glemmer overgreb på vores rettigheder. Det var fedt at se så godt sammenhold, at politiet ikke fik anholdt nogen, selvom de ville.

Politiet patruljerede stadig massivt omkring staden kl. 18 i dag. På en dag med omfattende snekaos i landet prioriterer de systemets politiske modstandere i stedet for at hjælpe den befolkning, de blev politifolk for at beskytte.

Vi vandt en lille sejr i dag, og næste gang trækker vi den lidt længere.

**Still pushing police
– Kampen fortsætter!**

EU-dikteret depression

EU landenes håndtering af den nuværende krise er gået fra en at være farce til at blive en tragedie for millioner

I løbet af 2010 blev der afholdt ikke mindre end seks EU-topmøder med krisehåndtering på dagsordenen. Ikke et af dem indeholdt gode nyheder for den almindelige arbejdende befolkning, ikke et eneste arbejde er blevet sat i gang, men til gengæld er der krævet store offentlige fyringsrunder.

Banker og spekulanter er blevet reddet, og gælden er påduttet de fattige og ungdommen i julegave. De skal ikke regne med at kunne finde et job eller tage en uddannelse i Europa. Den nærmeste fremtid i EU står på statsdikteret depression.

På årets sidste EU-topmøde blev regeringslederne enige om et forslag til ændring af Lissabon-traktaten, der giver eurolandene mulighed for at oprette en permanent krisefond. Ændringen var en tilføjelse til artikel 136 i Lissabon-traktaten med følgende ordlyd:

"3. De medlemsstater, der har euroen som valuta, kan etablere en stabili-

etsmekanisme, der skal aktiveres, hvis det er nødvendigt for at sikre stabiliteten i euroområdet som helhed. Ydelsen af enhver påkrævet finansiel støtte inden for rammerne af mekanismen vil være underlagt streng konditionalitet."

Sidst sætning handler om den pris, befolkningerne skal betale, sådan som grækerne og irerne har oplevet det i år.

Beslutninger på topmødet – og udenfor

Ændringen er holdt inden for reglerne af den særlige forenklede revisionsprocedure, som kan benyttes, når det gælder EU's interne politikker.

EU-tilhængerne hævdede i 2008, da Lissabon-traktaten blev lukket igennem folkettingen uden folkeafstemning, at denne procedure netop ikke kunne bruges til at ændre bestemmelserne om f. eks. EU's finanser, institutioner og udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det kan den altså.

Decembertopmødet tilsluttede sig desuden anbefalingerne fra EU-præsidentens taskforce, mens centralbankens ønsker om flere penge, eller mulighed

for at udstede euro-obligationer, blev afvist af Tyskland, unionens stærkeste økonomi.

Regeringslederne fra EU's tre største medlemslande – Storbritanniens premierminister David Cameron, Frankrigs præsident Nicolas Sarkozy og Tysklands forbundskansler Angela Merkel – holdt et særligt lukket møde for sig selv i forbindelse med EU-topmødet. Her besluttede de, at de vil have EU's budget fastfrosset de næste ti år, så det ikke vokser mere end de normale prisstigninger. Det kunne den britiske avis Financial Times oplyse.

En fælles økonomisk og politisk union

Spørgsmålet er, om nogen efterhånden tror på de stykker papir, Unionen hviler på. Hvad der foregår, ligner rent skuespil, og hvad regeringslederne bliver enige om, er fraser uden hold i virkeligheden, som et enkelt kig på teksterne afslører.

Man er f.eks. blevet enige om *"styrket økonomisk styring med henblik på at skabe en effektiv og streng økonomisk overvågning, som vil fokusere på forebyggelse, og som i væsentlig grad vil nedbringe sandsynligheden for, at der opstår en krise i fremtiden"*.

EU-regeringerne er i praksis blevet enige om at bøje sig for den tyske kansler og forsøge at udnytte den økonomiske krise til at gennemtrumfe *en fælles økonomisk og politisk union*, med fælles regler for arbejdsmarkedet, pensioner, virksomhedsbeskatning og afgifter m.v. Altså en fortsættelse af den ide og de mål for EU, der har været fra stiftelsen. Imens fortsættes propagandaen uanfægtet – om at bevare velstand og fred og sikre konkurrencedygtighed, grøn vækst eller videnssamfund.

EU's største udfordring er, at befolkningerne ikke vil være med mere. Nogle vælger at forlade den synkende skude og emigrerer væk fra arbejdsløshed og gæld, andre organiserer sig i mere og mere militante protester, der hurtigt kan ende med at sende hele EU på lossere, når det viser sig, at krisen ikke lader sig besnække.

Gaveregn til aktionærer i vente

Så blev det jul igen i år og også næste år – for aktionærerne altså

Udkantsdanmark lider, børnene i institutionen har mindre rum og plads, ældre på plejehjemmene døjer med kosten, og de arbejdsløse får snart ingen dagpenge – men aktionærerne flyder ovenpå.

Ifølge epn vil 'veltrimmede selskaber' i 2011 give deres overskud tilbage til aktionærerne i form af udbytte og tilbagekøb af aktier.

- I mange tilfælde har virksomhederne fået så god en indtjening, at der vil være plads til at give aktionær

penge tilbage enten i form af udbytte eller tilbagekøb af aktier. Det vil være med til at løfte aktiekurserne, siger Bjørn Schwartz, analysechef i Syd-bank.

Ifølge epn er de lyse perspektiver for aktionærerne en konsekvens af, at der tilsyneladende er begyndt at komme liv i økonomien og omsætningen, og at virksomhederne generelt har brugt krisen til at 'skære alt fedt fra'.

Det betyder meget bogstaveligt en trimning gennem fyringer og ved at piske arbejdstempoet i vejret, samtidig med at lønnen presses mod bunden. Aktionærernes gaveregn er en direkte følge af den øgede udbytning.

Fransk finansminister tilstår traktatbrud

Den franske finansminister erkender, at alle regler blev brudt for at redde euroen

I et interview med den amerikanske avis Wall Street Journal siger den franske finansminister, Christine Lagarde: "Vi brød alle reglerne, fordi vi ønskede at stå sammen og virkelig redde euro-zonen". I interviewet henviser hun til, at Lissabon-traktaten meget klart forbyder, at EU kunne gå ind og redde lande i krise, og at redningen af Grækenland og Irland derfor var en "kæmpe overtrædelse" af traktaten.

Den franske finansminister forudser også i interviewet en langt stærkere koordinering i EU på det økonomiske og skattemæssige område. Dermed er hun helt på linje med den franske præsident Nicolas Sarkozy og den tyske kansler Angela Merkel, som efter sidste uges topmøde annoncerede, at de i begyndelsen af næste år vil foreslå større harmonisering af skatte- og arbejdsmarkedspolitikken inden for euro-zonen.

Tættere militært samarbejde imellem EU og Nato

Tyskland, Frankrig og Polen vil have et tættere militært samarbejde både internt i EU og i forhold til Nato

Det fremgår af et brev, de tre EU-landes udenrigs- og forsvarsministre har sendt til EU's udenrigsminister, Catherine Ashton. I brevet argumenterer de tre lande bl.a. for, at der bør opbygges flere såkaldte transnationale kampgrupper inden for EU og i samarbejde med Nato, og opfordrer i den forbindelse Ashton til at tage personligt ansvar for at sikringen af et øget militært samarbejde imellem EU og Nato.

Forslaget kommer i kølvandet på Lissabontraktatens ikrafttrædelse. Traktaten gør det nemlig muligt for flere medlemslande igennem et såkaldt permanent struktureret samarbejde at gå sammen i et tættere samarbejde inden for EU om bl.a. fælles indkøb af militært udstyr og operationel planlægning.

Terrorisme i Europa: Nogle kendsgerninger

Der er ingen sammenhæng mellem mediernes terrorbilleder og den reelle situation, siger det norske Nettmagasinet Revolusjon

De færreste ved, at det er fascistiske bevægelser, som står for den voksende terrorisme i Europa. Statistikken fra Europol er klar og tydelig: Af 1.771 terrorhandlinger begået i Europa mellem 2006 og 2009 stod højreekstremister, nationalistiske og separatistiske for 1.596 af dem. Islamisterne var ansvarlige for seks – 6. Eller 0,3 procent af terrorismen i Europa.

Mindre end 300 terroristhandlinger blev registreret i Europa i fjor, og bare én var fra en islamistgruppe (i Italien). De fleste blev udført af separatister i Frankrig og Spanien. I 2007 blev der registreret dobbelt så mange terroristhandlinger som i 2009. Alt ifølge Europols rapport om terrortendenser i Europa.

Overrasket? Med god grund. For her er der åbenbart ingen som helst sammenhæng med billedet, som manes frem i de borgerlige medier, vi til daglig er prispigivet som informationskilder.

Terrortrusselen mod Norge og andre skandinaviske lande er alligevel højst reel. Det vil den være, så længe arbejderklassen og folket godtager, at besættelsessoldater fra vores land terroriserer, krænker og kvæster andre folk. Det vil uundgåeligt lede til desperate trusler og handlinger fra enkeltindivider, som føler sig og deres land trampet på, som søger trøst i obskure religiøse læresætninger og ikke ser andet end håbløshed.

Vor egen frihed er en illusion, så længe vi tillader den norske statsmagt at undertrykke andre folk og nationers frihed. I denne gryende erkendelse, ikke i angst og rædsel for terrorhandlinger, ligger vejen til retfærdighed og fremskridt.

Modstand fra undertrykte og mili-

tært besatte folk er legitim. Også væbnet modstand mod fjendens militære mål og hans politiske og logistiske centre. Men terrorhandlinger fra grupper eller enkeltpersoner rettet mod sagesløse civile, for at få en ende på terror ved at skabe frygt, giver ingen fornuftig mening og vil aldrig blive forstået af folk i almindelighed. Sådanne handlinger er bare vrangbilleder af den amerikanske imperialismes "shock and awe"-logik og fungerer i virkeligheden som en håndsrækning til den USA-anførte "krig mod terror".

Fra imperialismens standpunkt er desperate bombeaktioner rettet mod almindelige mennesker terrorisme som bestilt.

Abonnementspriser 2011

Der er annonceret en væsentlig stigning af portopriserne 1. april 2011. Vi har derfor måtte forhøje abonnementspriserne for 2011 således:

Helårsabonnement 675 kr

Første halvår 375 kr.

Andet halvår 400 kr.

Institutionsabonnement
kun helår 940 kr.

Løssalgpris ændres ikke.

Alle priser er incl. moms. Vi tager forbehold for ændringer for 2. halvår, hvis de foreløbige portopriser pr. 1.4. ikke holder.

Kommunistisk Politik

Husk at forny abonnementet!

Rekordmange tvangsauktioner

5.000 boliger kommer i 2010 under hammeren, hvilket tangerer 1995. Alligevel holdes antallet nede med kunstig lav rente og afdragsfrie lån. Nøjagtig det samme billede tegnede boligpolitikken op til kriseudløsningen i efteråret 2008. Økonomerne har luret nogle røde advarselsslamper om en ny krise, hvorfor der slås til lyd for en maksimal belåning af ejendomme på 60 pct.

Bortset fra en lille håndfuld optimister – som regel fra ejendoms kæderne, der stædigt ønsker at fastholde et fatamorgana af omsætning og fremdrift – så er udsagnene mange og voldsomme, når det gælder nutidens og fremtidens bolig- og finansmarked. Pressen har fået færden af den dystre situation. Spalterne oversvømmes af overskrifter: ”Tusinder kan sendes på tvang af højere rente” – ”Boligejernes låneloft under pres” og ”Tvangsauktioner på samleband”.

Overskrifterne kommer ikke ud af den blå luft. Tæt på årsskiftet kan det konstateres, at antallet af tvangsauktioner for 2010 runder de 5.000. Man skal tilbage til 1995 for at finde en tilsvarende situation. Starten af 90'erne var dønninger oven på Schlüters såkaldte ”kartoffelkur”, som udtrykte den tidli-

Teltby ved Christiania. Foto Ernst Poulsen, flickr

gere statsministers (konservative) politik, der i sit indhold slog bunden ud af mange familiers økonomi. Schlüters slogan var: *Pengene har det bedst i borgernes lommer*. Politikken, som er den samme for enhver kapitalistisk regering, udtrykker, at borgerne for at undgå, at producenterne fremstiller varer til lagrene, skal kunne forbruge. Tænkningen står imidlertid i konstant modsætning til, at arbejderne – af hensyn til profitten – får sine leveomkostninger beskåret. Også i 80'erne havde den daværende VK-regering skubbet krisen foran sig, hvilket – da den så endelig kom – udløste masseruiner af familier. I 1993 blev 15.000 boliger sat til tvangsauktion.

Som det ses af faktaboksen andetsteds på siden, så er tvangsauktioner koncentreret omkring Syd- og Vestsjælland, hvor mange fattige med i øvrigt lavere ejendomspriser i tilfælde af en mistet indtægt rammes så hårdt, at det koster boligen.

Udløsningen af vor tids såkaldte finanskrise for to år siden har endnu ikke fået de samme drastiske konsekvenser, men baggrunden for krisen er den samme: kapitalismens modsætning mellem den private tilegnelse af produktionsmidler og værdi på den ene side og samfundsmæssiggørelsen på den anden. Fogh forsøgte at løse problemet ved at forøge borgernes mulighed for at optage lån ved hjælp af afdragsfri og lavt forrentede, men usikre lån med variabel rente. Omsætningen blev således baseret på, at arbejderfamilier levede på låntagning.

Baggrunden for og resultatet af kri-

sen er som sådan den samme, og boligmarkedet kan sagtens nå det samme katastrofale niveau som i starten af 90'erne. I hvert fald tøver cheføkonom Carsten Holdum fra Forbrugerrådet ikke med at kalde boligejernes situation historisk sårbar:

- En kunstig lav lånerente er grunden til, at antallet af tvangsauktioner ikke når niveauet fra starten af 90'erne. En rentestigning udgør en tikkende bombe under boligejerne.

Det er de færreste, der tør erklære sin uenighed.

Antallet af tvangsauktioner og familiernes forringede leve- og købevilkår har tvunget ejendomspriserne nedad, om end de sandsynligvis ikke har nået bunden endnu, men det er afgjort ikke sælgers marked. Mange familier er teknisk insolvente. Det er ikke kun ejerne, der rammes. Mange følger med i slipstrømmen – som Roy Douglas fra Sydsjællands Fugeservice, der havde 16.000 kroner udestående i et netop tvangsauktioneret hus i Blangsløv:

- Mange byggefirmaer hernede er knækket under krisen og har revet underentreprenører med sig.

Købers marked?

Når ikke det er sælgers marked, vil mange erklære, at så er det købers marked, men sådan forholder det sig heller ikke. Den økonomiske situation er simpelthen for usikker og sårbar. Det gælder såvel den enkeltes families økonomi, der ofte vakler ved udsigten til arbejdsløshedstruslen og lignende, samt samfundsøkonomien, hvis renteleje langt fra er sikret.

De tre ejendomsselskaber, som absolut hører til den tunge ende i Danmark, erklærer enstemmigt, at de i 2010 hver især har en omsætning på omkring 55-60.000 solgte ejendomme, hvilket for alle tres vedkommende er en forringelse på 25 pct. i forhold til et normalt år. Det er karakteristisk, at stort set samtlige ejendoms kæder gennem al den tid, krisen har stået på, i offentligheden har

Antal tvangsauktioner

De ti hårdest ramte kommuner (2009 til medio 2010)

Næstved	502
Nykøbing Falster	478
Roskilde	427
København	420
Aalborg	418
Hillerød	412
Holbæk	385
Frederiksberg	364
Hjørring	358
Randers	320

forsøgt at overbevise markedet om, at nu var krisen færdig. Spekulanterne har forsøgt at snakke sig ud af krisen. Det har ikke gavnet deres troværdighed.

Ifølge den uafhængige boligside bolig.dk var der den 7. december 76.519 boliger til salg på nettet. Året forinden var der kun knap 69.000 boliger til salg. Stigningen i antallet af boliger til salg udtrykker på én og samme tid, hvorledes familieøkonomien ikke længere sammen, hvilket forårsager salg, samtidig med at antallet af købere forsvinder ud af markedet.

Med kikkerten for det blinde øje

Da finanskrisen brød ud for godt to år siden, havde mange borgerlige økonomer travlt med at trække Karl Marx ud af stalden, men selvsagt var det kun overfladisk benyttelse. Det etablerede Danmark er fastlåst i sin samfundsform: kapitalisme – dens måde at definere problemstillingerne på og dens løsningsmodeller.

Det er for økonomer, ejendomsmæglere, bankfolk og politikere en umulighed at se en vej ud af krisen. For dem er der kun én vej: Lad arbejderne betale. Der eksisterer ingen mirakelkur, som en klogsmart økonom udtrykte til gratisavisen 24 timer:

- Samtidig må vi konstatere, at de sidste muligheder er udtømte. Næste skridt er rentefrie lån, og det bliver nok svært at overtale den finansielle sektor til.

Man skal aldrig sige aldrig. Kapitalen forsøger sine egne uransagelige veje, og deflation er før set.

En anden model er at sænke låneloftet eller graden af belåning. Denne kan kombineres med, at man forinden skal have foretaget en opsparing, eller at størrelsen på lønsedlen skal have en større vægt.

I Danmark er graden af belåningen maksimalt 80 pct., men den vakler:

- Nationalbanken har ikke lagt sig fast på noget bestemt instrument, men belåningsgraden af fast ejendom er noget, der netop er blevet ændret i en række lande, siger Nils Bernstein, nationalbankdirektør. OECD udtrykker på Danmarks vegne det samme:

- Selv om man har et boliglånssystem, der nok er blandt de sundeste,

kan man stadig diskutere, hvor højt man skal være villig til at belåne boliger. Der kan man måske i højere grad bruge belåningsgraden i den økonomiske politik. Når der begynder at komme skub på bølgerne, kan det være, at belåningsgraden skal reduceres noget, siger direktør Jørgen Elmeskov, en af OECD's topøkonomer.

Et eventuelt lavere låneloft begrundes med, at man vil undgå en situation, hvor en ny boligboble brister. Det vurderes, at omkring 20 pct. af boligejerne er teknisk insolvente – altså skylder mere i deres ejendom, end den er værd.

International påvirkning

Økonomer og politikere kan nok så meget finde redskaber, bolte og møtrikker at skrue med og på – uden at det hjælper et hammerslag. Vores økonomi er nemlig i et og alt spundet og skruet ind i den internationale økonomi, hvor USA er en totalt dominerende sværvægt.

Det er dog en uhyre skrøbelig og ustabil kolos at sætte sin lid til. USA's betalings- og handelsbalance står med store røde tal. Dollarkursen er skruet kunstigt til måske det dobbelte – eller mere – af sin regulære værdi. Statens underskud er ufatteligt stort etc.

USA's engagement i Irak- og Afghanistan-krigene har sat sine tydelige spor i den hjemlige samfundsøkonomi, mens private industrier har tjent kagen. Den væsentligste årsag er imidlertid landets egen økonomiske struktur, kapitalismen, hvor der gælder de samme økonomiske sammenhænge som herhjemme – blot i større grad. USA ligger derfor i øjeblikket økonomisk som et dødeligt såret dyr, og det er vanskeligt at se, hvordan det kan læges.

Præsident "Yes we can"-Obama har for nylig valgt at forlænge de skatterabatter, som Bush Jr. gav de rigeste for år tilbage. Den politik har ikke vakt begejstring i den øvrige verden, som frygter for et kollaps udløst af USA.

Cheføkonom i Sydbank Jacob Graven fremstiller situationen således:

- De nye skattelettelser i USA gambler med hele verdensøkonomien. Går det godt, kan skattelettelserne bidrage til et stærkere opsving i USA, som kan hjælpe verdensøkonomien ud af krisen.

Går det galt, kan en afgrundsdyb finansiell og økonomisk krise vente forude. Vi må alle håbe det bedste ...

Det er hertil, vi er nået: Stillet over for en "afgrundsdyb finansiell og økonomisk krise" må vi alle "håbe det bedste".

Det udtrykkes tilmed i en tid, hvor USA's kreditværdighed svækkes væsentligt:

- I yderste konsekvens kan USA miste sin status som et af de mest kreditværdige lande i verden og dermed få nedgraderet den nuværende AAA-rating. Skulle det ske, kan obligationsrenterne stige kraftigt i USA med afsmittende virkning i resten af verden, advarer Jacob Graven.

Dr. Doom

Nu tænker vi alle, at det jo blot er en lille, uforstandig lokal bankmand, der gisner om verdensøkonomien, men sådan hænger det ikke sammen.

Nouriel Roubini, amerikansk professor i økonomi, erklærer sig med henvisning til Obamas forlængelse af skattelettelserne enig:

- Skatteaftalen koster 900 mia. dollars over to år. USA sparker øldåsen længere ned ad vejen. Er obligationsvigilanterne begyndt at vågne op?

"Vigilanter" er investorer, som profiterer af en højere obligationsrente, hvilket kan blive resultatet af et højere budgetunderskud og gæld.

Roubini er ikke en hr. hvem som helst, men fik tilnavnet Dr. Doom, da han som en af de første så finanskrisen komme i efteråret 2008.

Nouriel Roubini mener, at USA's banker står over for tab i omegnen af 1.000 mia. dollars.

Han henviser til en analyse af boligmarkedet udarbejdet af Laurie Goodman fra finanshuset Amherst Securities, som i oktober konkluderede, at hele 11 mio. amerikanske husstande er i risikozonen for at miste deres hus på tvangsauktion.

Det svarer til hver femte indehaver af et amerikansk boliglån.

Nouriel Roubini er overbevist om, at det amerikanske boligmarked er på vej ind i en fase med nye prisfald, og at banksektoren vil få store problemer, når de enorme tab på et tidspunkt skal tages. fl

14.000 mister dagpengere retten

Fra syv års dagpengeret til to: Nyliberale reformer

I 1993 havde arbejdere syv års dagpengeret. Perioden kunne forlænges med to års uddannelse. Såfremt man var blevet arbejdsløs, kunne retten tjenes op ved et halvt års arbejde, ordinært eller med løntilskud. Man kunne med rimelighed tale om, at der gjaldt en vis sikkerhed mod social nedtur i systemet, selvom lønledningen fra en overenskomstbaseret løn til dagpenge kunne mærkes.

Så kom det slag i slag – bogstaveligt talt. De arbejdsløse måtte tage imod tæskene med begrundelser om, at arbejdsmarkedet manglede deres arbejdskraft, og at det var nødvendigt, at de holdtes i gang, så de ikke forfaldt til sløvsind og sofa. Derfor forringelser og tvangsaktivering.

Først blev ens mulighed for at genoptjene dagpengere retten ved støttet arbejde – løntilskud – frataget de arbejdsløse. Perioden blev reduceret til fire år, og pludselig krævedes et helt års ordinært

arbejde for at genoptjene retten. Dette er kun et rids over en lille del – om end væsentlige områder – af konsekvenserne. I sommers kunne vi så opleve, at regeringen med Claus Hjort Frederiksen (V) i spidsen halverede dagpengeperioden fra fire til to år.

A-kassernes Samvirke (AK-Samvirke) har beregnet, at omkring 14.000 vil miste dagpengere retten, når ændringerne er fuldt indfaset. Nogle af disse kan overgå til kontanthjælp, hvilket er en voldsom økonomisk lussing. Andre overlades til sig selv, hvis de har en ægtefælle, der kan forsørge dem, eller har en formue på mere end 10.000 kroner. I det sidste tilfælde skal formuen bruges op, før man er berettiget til kontanthjælp. Som modtager af dagpenge eller kontanthjælp er man forpligtet til både at være aktiv arbejdssøgende og dokumentere dette samt tvunget til

aktivering i form af uddannelse eller praktik.

Nu er det jo sådan med prognoser ind i fremtiden, at de kan diskuteres. VK har da også sædvanen tro afvist tallene, men det er en uomtvistelig kendsgerning, at mere end 3.500 fra juli til september havde mistet dagpengene, hvis loven var trådt i kraft. Direktør i AK-Samvirke Verner Sand Kirk indrømmer, at stramninger i dagpengereglerne ofte får til konsekvens, at flere søger sig på plads i erhvervslivet, men han frygter, at konsekvensen denne gang bliver ringe:

- Langtidsledigheden er steget kraftigt, siden krisen satte ind. Det gør det sværere end ved tidligere afkortninger af dagpengeperioden at få folk i job, inden de rammer det nye loft.

Alene i 3F er antallet af langtidsledige på et enkelt år steget med 80 pct. I november 2009 talte forbundet omkring 7.500 langtidsledige. Nu er der mere end 13.500.

Regeringspolitikken er kynisk. Desværre er der ikke udsigt til, at oppositi-

Pipfuglekurser afløses af massiv aktivering

FOA's A-kasses Delegeretmøde forsamlet den 14. december 2010 i København har vedtaget denne udtalelse

FOA's A-kasse frygter derfor, at jobcentrene fremover sender endnu flere aktive-

Kritikken af tåbelige jobsøgningskurser blev så omfattende, at beskæftigelsesministeren blev tvunget til at reagere. Men ministerens svar fører uundgåeligt til offentlige løntilskudsjob, virksomhedspraktikker og tab af ordinære arbejdspladser i massivt omfang.

Ministerens svar på den massive kritik af fjolde jobsøgningskurser blev at ændre på refusionen. Fremover får kommunerne kun 30 % i refusion for aktivering i vejledning og opkvalificering. Resten må de selv betale. Et andet og mere givtigt svar havde været at kræve større kvalitet.

En højere refusion, nemlig 50 %, gives fremover til aktivering på arbejdspladser i ansættelse med løntilskud og virksomhedspraktik.

rede ud på FOA's arbejdspladser. Og frygten har god grobund. En ny spørgeskemaundersøgelse fra KL viser, at 94 % af jobcentrene vil sende flere i privat virksomhedspraktik og løntilskudsjob. Men de private arbejdsgivere kan ikke tvinges, og derfor ender bolden som altid hos det offentlige.

Det er ikke lige det, vi har brug for.

Arbejdsløsheden stiger og stiger. På et år er den næsten fordoblet. Vi oplever her og nu det paradoks, at kommunerne fyrer medarbejdere med den ene hånd og ansætter ledige med tilskud med den anden. Det er simpelthen ikke acceptabelt.

Det giver det barokke resultat, at FOA's A-kasse får flere og flere ledige.

Dels som følge af fyringerne, dels som følge af flere aktiverede på FOA's arbejdspladser.

Stort set alt trækker i den forkerte retning. Godt nok giver ordinær uddannelse samme refusion som aktivering i løntilskud. Men kommunerne er ikke meget for at bruge ordinær uddannelse, fordi de mener, det er for dyrt.

FOA's A-kasse mener, at FOA's ledige medlemmer, og mange andre med dem, har brug for uddannelse, hvis de skal bide sig fast på morgendagens arbejdsmarked.

Vi giver ikke op. FOA's A-kasse vil fortsat presse på alt, hvad vi kan, for at vores medlemmer kommer i perspektivrig aktivering. Og perspektivrig handler om at have målet for øje, nemlig hvad der skal til for, at ledige får et rigtigt job, ikke den højeste refusion. Ikke mindst jobrotation er et godt redskab til på en og samme tid at forbedre de ansattes kompetencer til gavn for brugerne og samtidig give de ledige chancen for at arbejde i en periode.

onen ved regeringsmagten vil rulle halveringen af dagpengeperioden tilbage til fire år. Man skal ikke glemme, at Socialdemokraterne under Nyrup-regeringen i 90'erne selv gennemførte drastiske angreb på de arbejdsløse i form af nedskæring af perioden fra syv til fire år samt fratagelse af muligheden for genoptjening for arbejdsløse i støttet arbejde.

TIB og 3F i fælles byggefagforening

3F Bygge-, Jord-, og Miljøarbejderne Fagforening (BJMF) fusionerede torsdag den 16. december med den københavnske afdeling af Forbundet Træ-Industri-Byg, (TIB afd. 9).

Den fælles fagforening rummer nu bl.a. murere, murerarbejdsmænd, tømrere, snedkere og struktører (jord-betonarbejdere), som er de største grupper. Dertil kommer mindre byggefag som gulvlæggere og glarmestersvende. Fagforeningen har i forvejen en stor gruppe offentligt ansatte inden for bl.a. park og vej, belysning, energi og Banedanmark, samt et antal små fag som f.eks. møbelpolstrere, orgelbyggere, tagpap og isolering.

- Vi vil en fagforening, der støtter de små fag og samler det hele i en helhed. Vi bliver presset fra alle sider, og det kan de enkelte fag ikke hamle op med. Derfor er det nødvendigt, at vi styrker os, siger Henrik Lippert, formand for den fælles fagforening.

Den tidligere formand for TIB, Anders Olesen, blev valgt som næstformand i den fælles fagforening.

- Den styrke, vi nu har fået, vil vi også bruge til at sætte en faglig og politisk dagsorden, ligesom vi i forhold til de øvrige fagforeninger i Byggefagenes Samvirke vil fortsætte den proces, der er i gang i retning af et bofællesskab, siger han ifølge Fagligt Ansvar.

Navnet TIB forsvinder. Fra 1. januar bliver 3F og TIB fusioneret på landsplan, når TIB-afdelingerne går ind i 3F. Som fagforbund har TIB organiseret 65.000 arbejdere inden for byggeriet og i træ- og møbelindustrien.

Når man ser rødt ...

Jeg er på vej til min svigerdatter, som jeg har lovet at passe mit barnebarn Emil. Skøn fyr på tre år, som kan lide at kælke med farfar. Turen fra Amagerbro til Nørrebro foregår på cykel – med min sædvanlige mangel på respekt for lyskurvene. I dag er jeg blot mere sent på den, end godt er, så da jeg krydser det første signal, orienterer jeg mig blot i forhold til den tværkørende færdsel, som på en lørdag formiddag er tynd. Fint nok: fri bane.

100 meter og et lyssignal senere fornemmer jeg, at en hvid vogn langsomt kører op på siden af mig. Vinduet rulles ned:

- Vil du lige trække ind til siden! lyder det fra en bestemt og sort-uniformeret kvinde ved siden af føreren. Bilen er på taget forsynet med det velkendte blå blink. Jeg har før manøvreret mig ud af sådanne situationer ved at opføre mig aldeles eksemplarisk, hvilket oplagt gøres bedst ved at erkende sin skyld fuldt ud, helst angre lidt og så i øvrigt tale ordensmagten efter munden.

Jeg trækker derfor ind til siden med det samme og står af cyklen. Jeg har i øvrigt heller ingen flugtveje. Den kvindelige betjent, som foretrækker at blive siddende i kareten, starter dialogen:

- Du ved vel godt, hvorfor vi stopper dig, siger hun, hvilket jeg kun kan svare bekræftende på. Det eneste jeg overvejer er, hvilket lyssignal det foregik i. Hun fortsætter:

- Synes du ikke, det var lidt provokerende at køre over for rødt lige for snuden af os.

- Det kan jeg godt se, men jeg havde ikke set jer.

- Du så hverken det røde lys eller os. Jeg kæmper til det sidste for mine likvider:

- Jeg må have været distraheret, fordi jeg så kun lyset. Så falder hammeren, i det samme bryske tonefald, hun har anvendt under hele samtalen:

- Vi bliver nødt til at give dig en bøde. Har du noget id? Jeg bander

indvendigt, graver efter tegnebogen og udleverer mit kørekort. Taktikken fejlede, slaget er tabt, og jeg er blevet irriteret. Mens hun noterer mit navn, spørger hun:

- Du indrømmer, du kørte over for rødt.

- Det har jeg sagt.

- Jeg skal spørge. Du indrømmer altså? Hun virker lidt irriteret, og jeg bliver lidt mere fornøjet:

- Det har jeg jo sagt.

- Nu skal du ikke spille dum-smart.

- Kan vi ikke bare komme videre? siger jeg med tankerne på min svigerdatter, som jeg nu kommer for sent til. Jeg fniser samtidig over betjentens fortsatte reaktioner på mine provokationer. De plejer at ignorere dem. Det er jo dem, der har bukserne og bødeforlæggene på.

- Du kan godt stoppe det tøseffjanteri, siger hun med henvisning til mit fnis. Jeg vælger

at være parten, der tier. Så kan jeg i stedet bruge tiden til at overveje, hvad jeg vil sige, når jeg har fået mit kort og min bøde. Hun giver sig rigtig god tid, men bliver til sidst færdig, så jeg overtager styringen:

- Det oprtrin skærper ikke min respekt for politiet, fastslår jeg – og til min store tilfredsstillelse reagerer hun på det:

- Nu skal du ikke spille smart!

- Vi har da ytringsfrihed, så jeg siger, hvad der passer mig. Hun hører det knap nok, da jeg allerede er på vej væk:

- Hvad si'r du?

- Det kunne du nok ikke lide.

Det lykkes mig at pisse dem så godt af, at de følger efter mig. Jeg tænker: *Tåbeligt eller barnligt?*

Ved et nyt lyssignal – som jeg vælger at respektere – snyder jeg næsen med retning mod dem. På resten af turen til Nørrebro nyder jeg tanken om, at de følte sig generet, men det var for dyrt betalt.

Reno

Næste års samfunds TV Live!

Kvindernes internationale kampdag 100 år

8. marts 2010 fejredes 100-året for beslutningen om at indstifte kvindernes internationale kampdag. Det skete i København i Folkets Hus på Jagtvej med den tyske revolutionære kvindeforkæmper Clara Zetkin som drivkraft. En stor demonstration krævede 'Lige løn - Lige ret - Lige vilkår' for kvinderne.

1911 afholdtes den første internationale kvindedag. Det markeres blandt andet med en verdenskonference for kvinder den 4.-8. marts i Caracas, Venezuela.

Haitis katastrofer

Jordskælvet den 12. januar 2010 kostede umiddelbart 230.000 menneskeliv, 300.000 blev såret og 1 million gjort hjemløse. 250.000 beboelseshuse og 30.000 virksomhedsbygninger kollapsede eller blev svært beskadiget. På trods af store støtteindsamlinger og offervilje bor de fleste ofre stadig i midlertidige lejre. Dødstallet er øget med sygdomme som tyfus. Til gengæld har USA og andre besættelsesmagter styrket deres greb. Et såkaldt demokratisk valg, der sikrede USA's kandidat, var et rent fupvalg – som i Irak, Afghanistan og andre steder, hvor USA og Vesten garanterer 'demokrati'.

De græske arbejdere i kamp mod EU's og kapitalens nyliberale diktat

Grækenland blev det første EU-land, der kom til at smage den bitre krisemikstur, kapitalen og Den europæiske Union har brygget sammen for at redde investeringer, bankprofitter og den højt besungne euro. Massive fyringer og nedskæringer i den offentlige sektor, lønnedgang og højere pensionsalder var blot en del af programmet. De græske arbejdere, offentlig ansatte, studerende osv. har svaret med generalstrejker og militante protester, som fortsætter i 2011. Efter Grækenland blev det Irlands tur. Derpå venter Portugal, Spanien og ... Overalt går til modstand.

SU-spøgelset går igen

Vil det lykkes statsministeren at give andre folkevalgte brug af privathospitaler skylden for overbetalingen af privathospitalerne?

Vil det lykkes og fastholde de unge i uddannelse, så man undgår lukning af uddannelsessteder, eller må de unge tage uddannelse i udlandet for at samle point nok til et job i Danmark?

Vil det lykkes og bremse den stigende fattigdom, som ifølge borgerlige politikere ikke eksisterer?

Vil det lykkes for de 49 %, som stadig mener, vi er på vej i den rigtige retning, at omvende 2 % af tvivlerne inden valget?

Vil det lykkes for vore politikere sænke moralen yderligere i forsøget på at hytte eget skind?

Vil det lykkes for SF at blive så asociale, at man ser De radikale blive kaldt for de røde?

Vil det lykkes politiet at overbevise landsretten om deres uskyld i forbindelse med overgrebene på klimaaktivisterne?

Vil det lykkes med den nye "arbejd gratis"-plan at få erstattet de gamle ledige med nye?

Vil de lykkes for Danmark Stærkeste Fagforening at vise tænder?

Vil det lykkes for flere af vores største firmaer at få statsstøtte til hjælp med nedskæring af arbejderstaben?

Vil det lykkes kapitalen at fastholde sin førerposition foran mennesket?

Er du spændt på udfaldet, så følg med i hele 2011. Skulle du gå glip af noget, bliver der helt sikkert en genudsendelse på et eller andet tidspunkt.

Godt nytår!

Klaus Jensen

1.maj på Den røde Plads i Fælledparken

APK var medinitiativtager til tre store 1. maj-markeringer:

I Fælledparken i København, Rød 1. maj i Munke Mose i Odense og Alternativ 1. maj i Mølleparken i Århus.

Den 20. april fyldte APK 10 år. Det er bl.a. blevet markeret med en partikonference og et festmøde.

1. maj 2011 må gerne have set VKO-regeringens fald.

80.000 siger Nej til pakken

Den 8. juni demonstrerede 80.000 mod VKO's 'genopretningspakke'. Man sagde Nej 5 gange: Nej til halv periode med dagpenge - Nej til ringere velfærd i kommunerne - Nej til billigere uddannelse - Nej til besparelser på børn og Nej til nedskæringer i ulandsbistand.

Dermed meldte de danske arbejdere sig også på banen i protesterne mod EU's nyliberale krisepolitik. Men de faglige topledere havde imidlertid ingen planer om at føre kampen videre. De mente det var nok at lukke dampen ud. Senere har de uddannelsessøgende og initiativet 'Unge ta'r ansvar' gennemført landsdækken de protester mod bl.a. forringelserne af SU'en.

Politi på anklagebænken

Klimaaktivisterne Tannie Nyboe og Stine Gry Jonassen blev i december 2010 idømt en betinget fængselsstraf for under COP15 at have 'opfordret til vold mod politiet'. Men den eneste vold, der blev udøvet, var politivold. Politiets massearrestationer under COP15 blev i Byretten nogle dage senere kendt ulovlige og arresterne tilkendt store erstatninger. Nu rejser krav om at lømmelpakken fjernes helt, og at politiet sættes på anklagebænken for deres lovovertrædelser.

Klimakapitalismen vandt i Cancun – alle andre tabte

Af professor Patrick Bond

Cancun, Mexico. Afslutningen den 11. december på COP16- konferencen, det globale klimatopmøde, i det balsamiske Cancun blev af de fleste deltagere og ledende journalister fremstillet som en sejr, som et skridt fremad. Chefforhandler Todd Stern fra USA's udenrigsministeriums pralede: "Ideer, der for det meste blev stærkt begrænset og afvist sidste år, er nu godkendt og stadfæstet".

Eliternes positive spin er baseret på at der blev opnået en international enighed (uanset Bolivias formelle modstand) og blev etableret instrumenter til at styre klimakriser ved at bruge kapitalistisk teknologi. Cancuns forsvarere hævder, at aftalen, der blev til i de sidste timer, rummer en anerkendelse af, at nedskæringer i CO₂-udledning vil holde stigningen i verdens temperatur nede under to grader, og der er yderligere overvejelser om at sænke målet til 1,5 grader.

Forhandlerne peger også på større gennemsigtighed ved udledninger, en Grøn Klimafond styret af Verdensbanken, introduktion af regnskovrelaterede investeringer, overførsel af teknologi til "ny energi", kapacitetsudbygning og en strategi for at indgå juridisk bindende protokoller fremover. FN's klimaudsending Christiana Figueres, tidligere ledende kulstofhandler, siger:

"Cancun har gjort sit arbejde. Nationer vist, at de kan arbejde sammen under et fælles tag og nå enighed om en fælles sag."

Status quo eller tilbageskridt?

Men kigger man ædrueligt på, hvad der behøves for at vende den nuværende opvarmning, og hvad der faktisk blev leveret, må det konstateres, at forhandlerne på Cancuns luksushotel Moon Palace mislykkedes ud fra alle rimelige kriterier.

Som Bolivias præsident Evo Morales beklagede:

"Det er let for folk i luftkonditionerede rum blot at fortsætte med politikken at ødelægge Moder Jord. Vi har i stedet behov for at sætte os i bolivianske

familiers sted og folk verden over, der mangler vand og mad og lider af elendighed og sult. Folk her i Cancun har ingen anelse om, hvordan det er at være offer for klimaforandringer".

De fleste specialister mener, at hvis de uambitiøse København og Cancun-løfter holdes, og det er et stort hvis, vil resultatet være en katastrofal 4-5 graders temperaturstigning i dette århundrede, hvis ikke det vil være, og det er måske mere sandsynligt, 7 grader. Selv med en stigning på 2 grader er videnskabsfolk generelt enige i, at små øer vil synke, andinske og himalayiske gletsjere vil smelte; kystområder som det meste af Bangladesh og mange havnebyer drukne, og Afrika vil tørre ud (eller nogle steder oversvømmes) i et omfang, så ni ud ti bønder ikke overlever.

Politikerne og embedsmændene er blevet advaret om det ofte nok af klimavidenskabsfolk, men står i gæld til magtfulde erhvervsinteresser, der står i kø for enten at støtte klimaafvisning eller skabe forhandlingsblokke på national basis, der er forhåndsbestemt til at mislykkes i deres kapløb om at opnå flest udlednings rettigheder. Som resultat voksede afstanden mellem forhandlere, folkemasserne og planeten i de sidste par uger.

Wikileaks viser klimabestikkelse

For at illustrere det kan nævnes, at mindre regeringer blev "moppet, hundset med, lokket med småbestikkelse, kaldt øgenavne og tvunget til at acceptere de rige og nytilkomne rige landes spil", udtalte Soumya Dutta fra Sydasiatisk Dialog omkring Økologisk Demokrati:

"Mange gældsplagede små afrikanske lande ser de penge, de måske får via udspekulerede modeller for Reduceret Udledning for Afskovning og skov-Degradering (REDD), og har kapituleret under angrebene fra REDD-brigaden. Det er en win-win situation for de rige lande, såvel som for de 'rige' fattige lande. De dybt fattige er i alle tilfælde en byrde, der skal holdes på arms

afstand – om ikke længere væk".

Nogle få måneder tidligere havde Maldiverne hjulpet med at anføre kampagnen mod de lave udledningsmål, som de der blev fastlagt i Københavns-akkorden. Men dets ledere ændrede fuldstændig kurs, tilsyneladende på grund af en amerikansk hjælpepakke på 50 millioner dollars, som den amerikanske vice-klimaforandrings-udsending Jonathan Pershing. Ifølge et telegram fra 23. februar mødtes Pershing med Maldivernes USA-ambassadør Abdul Ghafoor Mohamed, som fortalte ham, at såfremt der blev givet 'anseelig bistand' til hans land, så ville andre berørte lande indse 'fordelene der kunne vindes ved at støtte' Washingtons klimadagsorden.

De lovede penge er imidlertid tvivlsomme. (Connie) Hedegaard bemærkede også bekymret, at nogle af de 30 milliarder dollars, der er lovet i klimarelateret hjælp fra nord til syd – for eksempel fra Tokyo og London, sagde hun – ville komme i form af garantier for lån, og ikke direkte bevillinger. Pershing var ikke modstander af denne praksis, fordi 'giverlandene må balancere mellem det politiske behov for at sikre reel finansiering med de praktiske begrænsninger, som kom fra stramme budgetter.'

Ethiopiens premierminister Meles Zenawi, det ledede statsoverhovede i Afrika med hensyn til klima, blev også afsløret af WikiLeaks som omvendt til Københavns-akkorden, selvom han noterede Washingtons tendens til at bryde finansielle løfter. Dette ser ud til at være resultat af pres fra det amerikanske udenrigsministerium, ifølge et telegram fra 2. februar, hvor Zenawi anmoder om flere bidrag fra nord til syd som gengæld.

REDD som kile

Udover boliviansk lederskab ligger verdens bedste håb i kampen mod disse magtforhold i civilsamfundets aktivisme. Sammen med netværket af bondeorganisationer La Via Campesina, som

tiltrak en landsækkende karavane i Mexico og iværksatte en militant march, der næsten nåede frem til adgangsvejen til lufthavnen om morgenen den 7. december, da statsoverhovederne landede i Cancun. De mest synlige repræsentanter for de fattige folk kom fra Netværket Oprindelige Folks Levevilkår (IEN). Den 8. december blev talsmanden Tom Goldtooth nægtet adgang til FN forummet, begrundet i hans ledende rolle i ikke-voldelige protester.

Ifølge Goldtooth er Cancuns 'forræderi' *"en konsekvens af en fortløbende diplomatisk amerikansk offensiv med korridor aftaler, armvridning og bestikkelse, der har været målrettet mod lande i opposition til Københavns-Aftalen"*.

For Goldtooth, der er en glødende modstander af REDD, har *"sådanne strategier altid vist sig at krænke menneskerettighederne og oprindelige folks rettigheder. Aftalerne støtter stiltiende kulstof-markederne, modregning, uprøvet teknologi, og røveri af land - alt andet end forpligtigelse til ægte reduktioner af udledningerne. Udtrykket 'idet rettigheder anerkendes' ses alene i sammenhæng med marked mekanismer, hvor man glemmer at garantere sikkerheden for folk og lokalsamfund, kvinder og unge"*.

Grundlæggeren af vagthunds-NGO'en REDD-Monitor Chris Lang argumenterer for, at forsøg på at reformere systemet slog fejl, fordi for det første 'at beskytte intakt oprindelig skov og genetablere mishandlet naturskov er ikke et 'kernemål' for REDD-aftalen fra Cancun. Vi har stadig ingen fornuftig definition af skov, som vil udelukke industrielle træplantager, for at give det mest oplagte eksempel på hvordan beskyttelse af oprindelig skov ikke er med – men 'bæredygtig håndtering af skove er med', hvad der kan oversættes til fældning.

For det andet, siger Lang, "beskyttes oprindelige folks og skovsamfunds rettigheder og interesser ikke i Cancuns REDD-aftale – de er henvist til et tillæg, med en note om at 'beskyttelsesforanstaltninger' bør 'fremmes og støttes'. Det kan betyde hvad som helst regeringerne vil have det til at betyde."

Under Cancun-forhandlingerne blev

stillingen til REDD et signal om, hvorvidt klimaaktivister var pro- eller anti-kapitalister, selvom Greenpeace og International Forum on Globalisation prøvede at udstikke et vanskeligt mellemområde. Forvirrende nok gjorde begge sig til talsmænd for et ikke-markeds REDD-arrangement (som om kræfternes stilling ville tillade noget sådant), men de og deres allierede tabte, og Friends of the Earth (NOAH) afdelinger i Latinamerika og Caribien forklarede: "De nye tekster bliver ved med at se skove som rene kulreservoirer (tanke) og er rettet ind mod handel med udledningerne."

På samme måde blev Den Grønne Fond støttet af Verdensbankens præsident Robert Zoellick, hvis højtprofilerede tale til en sidekonference lovede at udvide REDDs handelsvare princip til bredere sektorer af landbrug og endog karismatiske dyr som tigre - i alliance med den russiske leder Vladimir Putin. Den 8. december krævede protester, at Verdensbanken blev udelukket fra klimafinansiering, bl.a. fordi institutionens årlige investeringer i fossile brændstoffer under Zoellick er steget fra 1,6 milliarder til 6,39 milliarder dollars, og fordi Verdensbanken fremmer eksportrettet vækst, ressource-udvinding, energiprivatisering og kulstof-markeder med et urokeligt, nyliberalt dogme.

Ifølge Grace Garcia fra Friends of the Earth, Costa Rica "ville kun en bande galninge tro på, at det er en god ide at invitere Verdensbanken til at modtage klimafonde. Den har en langvarigt ry for at stå bag finansieringen verdens mest beskidte projekter og i at påtvinge vore folk betingelser, der er rene dødsdomme."

Uheldigvis er der visse grupper oprindelige folk og tredje verdens NGO'er, som går ind i REDD, og velfunderede nordlige allierede som det markedsorienterede Environmental Defense Fund har brugt del og hersk taktik til at udvide kløfterne. Faren ved

dette er ekstrem, fordi Clean Development Mechanism (CDM) strategien kan meget vel fortsætte med at splitte forsvaret af klimaet. Denne politik blev iværksat af Al Gore i 1997, da han fejlagtigt (og i egen interesse) lovede, at USA ville tiltræde Kyoto-protokollen, hvis kuliltehandel var et centralt led i aftalen.

REDD er en af adskillige afpresningsmekanismer fra det globale Nord, hvorved der med små beløb betaler for projekter som træplantning og bestyring af skovbevarelse. I visse tilfælde, og også for CDM, såsom metanudvinding fra affaldsdepoter, bevirker disse projekter, at folk forflyttes fra deres lokale bosteder. I tilfældet med Durbans vigtigste CDM har de bevirket en fortsat voldsom racistisk affaldsdumping i det sorte kvarter Bisasar Road - i stedet for at få det stoppet. Så de nordlige firmaer, som køber udlednings kreditter kan fortsætte business-as-usual uden at foretage de omfattende reformer, der er nødvendige for at løse krisen.

Klimagæld, kommando og kontrol

Mange kritikere af REDD og andre CDM'er, indbefattet Evo Morales, fremsætter ideen om *klimagæld* som kernen i en finansieringsstruktur for erstatning. De forlanger, at kulstofmarkedet sættes ud af kraft, fordi deres fatale defekter inkluderer stigende niveauer for korrupsion, periodisk kaotisk ustabilitet og ekstremt lave priser, som er utilstrækkelige til at tiltrække investeringskapital til ny energi og mere effektiv transport. Sådanne investeringer ville minimum koste hvad der svarer til 50 € pr. ton kulstof, men EU's planlagte udledningshandel faldt fra 30 € pr. ton i 2008 til mindre end 10 € pr. ton sidste år, og ligger nu på omkring 15 € pr. ton. Dette gør det meget lettere for virksomhederne at blive ved med at forurene end at omstrukturere.

Efter at have tilbragt en eftermiddag i Cancun, hvor jeg diskuterede disse spørgsmål med verdens ledende kulstof handler, er jeg mere overbevist om, at markederne må lukkes, så vi kan fremme langt mere effektive og resultatrige kommando-og-kontrol systemer. Som modargument fremførte Henry Der-

went, leder af International Emissions Trading Association (IETA), at markerne fik gjort en ende på syreregneren, der var en følge af svovldioxid-udledninger. Men i Europa i de tidlige halvfemsere var statsregulering langt mere effektiv. Kommando-og-Kontrol fungerede godt under ozonhuls krisen, hvor CFC-gasser blev forbudt i Montreal-protokollen fra 1996.

Det amerikanske Miljøbeskyttelsesagentur har i dag kommando-og-kontrol over drivhusgas udledningerne, og dets topchef Lisa Jackson kan alarmere 10.000 større CO2 kilder om, at de må skære ned øjeblikkeligt.

Men uden yderligere protester imod agenturet, som west-virginianerne, der kræver stop for kulflytning fra bjergtoppe, har Jackson sagt, at hun først vil påbegynde denne proces i 2013 (efter Obamas genvalgskampagne). På positivsiden har IETA's ledende Washington-repræsentant, David Hunter, bekræftet overfor mig, at USA's kuliltemarked befinder sig i et dødvande, fordi det mislykkedes for senatet at vedtage en markedsbaseret udledningslovgivning i år. Tusind tak til Washingtons trafikkaos.

Washingtons store grønne grupper har imidlertid indrømmet, at de har pumpet 300 millioner dollars i fondspenge til at finansiere et forvar for kvotehandel i kongressen – selvom medlemmer af Klima Retfærdighed Nu (Climate Justice Now!) har ført en kampagne mod denne fremgangsmåde. Kritikere har brugt filmen ” The story of cap and trade”, der det sidste år har haft mere end en million seere. Det enorme forbrug af penge modsvarede af en udtørring af ressourcerne i basis.

I oktober konkluderede tre miljøorganisationer med rimelige ressourcer – 350.org, Regnskovsaktionsnetværket og Greenpeace – at flere direkte aktioner var nødvendige. Det sker selvfølgelig allerede. To dusin amerikanske grupper, inklusive IEN, Grassroots Global Justice og Movement Generation skrev i et åbent brev den 23. oktober, at ”frontlinjeorganisationer, der benytter sig af græsrods-, netværksbaserede og aktionsrettede strategier over hele landet har haft betragtelig succes i kampen mod klimaforurenende industrier de seneste år, med langt færre ressourcer

end de store miljøgrupper i Washington D.C. Initiativerne har forhindret en massiv mængde af ny kulstof i at blive udledt.

Klimaretfærdighed i stedet for klimakapitalisme

Men efter alt at dømme var en af grundene til, at klimakapitalist-fantasierne rykkede så afgørende fremad i Cancun den fragmenterede karakter af denne type modstand, Vigtige ideologiske og geografiske skillelinjer var tydelige blandt Mexicos progressive kræfter, et problem, der må undgås i den kommende periode, hvor helingen af splittelsen i forhold til markedsrelaterede strategier fortsætter. Græsrodsaktivister er uimponerede af Cancuns sidste gispende forsøg på at genoplive klimakapitalismen. I virkeligheden bekræfter de begrænsede udsigter for elitens styring af krisen, hvor seriøst der er brug for et sammenhængende alternativ behøves.

Heldigvis blev Folkenes Aftale i Cochabamba en realitet i april 2010 – på et konsultativt møde, der tiltrak 35.000 aktivister hovedsageligt fra civilsamfundet. Opråbet til Cochabamba-konferencen omfatter:

- * 50 % reduktion af drivhusgasser i 2017
- * Stabilisering af temperaturstigning på 1 grad og 300 andele pr. million
- * Anerkendelse af klimagælden, som de udviklede lande skylder
- * Fuld respekt for menneskerettighederne og de oprindelige folks rettigheder
- * En universel erklæring om Moder Jord's rettigheder for at sikre harmoni med naturen
- * Etablering af en international domstol for klimaretfærdighed
- * Afvisning af kvotehandelen og REDDs forvandling af natur og skov til varer
- * fremme af metoder til at ændre forbrugsmønstret i de udviklede lande
- * ophævelse af intellektuel ejendomsret på brugbar teknologi til at mindske klimaforandringer
- * betaling af 6 % af de udviklede landes bruttonationalprodukt til at imødegå klimaforandringer

Analysen bag disse krav er udarbejdet i løbet af de sidste få år. Men nu er udfordringen for klimaretfærdigheds bevægelserne over hele verden ikke blot at fortsætte - og dramatisk at fremme – en spillelevende græsrods-aktivisme imod store udledninger af fossile brændstoffer og udvindingssteder, fra Albertas tjæresand, til ecuadorianske Amazon-områder, til San Franciscos raffinaderier, til Niger-deltaet, til West Virginias bjerge og til sydafrikanske kulfelter. Hvis Cancun desuden stimulerer de finansielle markeder i forhold til de nordlige landes planer om at manipulere klima debatten, er Goldtooths advarsel desto mere presserende:

”Industrielle lande, store selskaber og uetiske firmaer som Goldman Sachs vil profitere klækkeligt på Cancun-aftalerne, mens vore folk dør”.

Showdown i Durban 2011

Durban vil byde på den næste store konfrontation imellem uigennemførlig kapitalistisk strategi på den ene side, og folkemassernes interesser og planetens vilkår. De sidstnævnte har været vidne til en lang historie med økologisk og social mobilisering, såsom Verdenskonferencen mod racisme i 2001, hvor 15.000 protesterede imod zionisme og mod FN's fiasko m.h.t. at sætte kompensation for slaveri, kolonialisme og apartheid på dagsordenen.

Det vil blive en udfordring at fastholde presset mod REDD og mod kvotemarkederne, men næste november burde det stå klart, at ingen af disse vil levere varen. Herom siger Friends of the Earth' internationale formand og Niger-delta-aktivisten Nnimmo Bassey, som vandt den alternative Nobelpris Right Livelihood Award i år, i poetisk form:

*The outside will be the right side in
Durban
What has been left undone
Will properly be done
Peoples' sovereignty
Mass movement convergence*

Det er noget at se frem til!

Patrick Bond er tilknyttet Centret for Civile Samfund på KwaZulu-Natal universitetet og er på sabbatår ved Cal-Berkeley Afdelingen for Geografi

Partikonference: APK 10 år**Det nyliberale systemskifte:
En fiasko uden fremtid**

Det årti, der er gået siden stiftelsen af APK i april 2000, har været præget af hurtige forandringer og udviklinger. Det startede som et nyt århundrede, tilmed et nyt årtusinde, med strålende løfter. Det forvandlede sig efter 11. september 2001 til terrorkrigens årti, og det udviklede sig til årtiet, hvor den største økonomiske verdenskrise siden 20'erne og 30'erne i sidste århundrede brød ud. Det var et årti, hvor Euroland intoneredes med brask og bram og endte i klynk, gæld og fallit.

Ved genlæsningen af vores partiprogram *'Manifestet for et socialistisk Danmark'* er det forbavsende at konstatere, hvor frisk det har holdt sig hele vejen gennem dette dramatiske årti. Dets marxistisk-leninistiske analyser og principper er fortsat gyldige som vejledning til et radikalt anderledes samfund end det Danmark, der findes ved udgangen af 2010. Og det er fortsat det eneste revolutionære bud på en socialistisk fremtid.

Nyliberalismens triumf

Danmark blev i slutningen af 2001 overtaget af en bande politiske gangstere, forkortet til VKO. De blev anført af storkrigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen, der af den internationale reaktion senere blev belønnet med posten som generalsekretær i den globale terrororganisation NATO.

I 100-året for systemskiftet til borgerligt demokrati i 1901 påbegyndte den borgerlige VKO-koalition deres eget 'systemskifte', der skulle gøre op med den socialliberale (socialdemokratiske) 'velfærdsstat' – i borgerlig sprogbrug 'formynderstaten' – og erstatte den med et nyliberalt helvede af en politistat – af Fogh kaldet 'minimalstat'.

Vi må konstatere, at de er nået langt.

VK-regeringen har hele tiden været i trekant med det populistiske, racistiske og krigsgale Dansk Folkeparti, der som stueren regeringsstøtte i dag er blevet en fremtrædende del af et hurtigt voksende, p.t. parlamentarisk europæisk ultrahøjre.

To af det nyliberale systemskiftes hovedarkitekter

Denne reaktionære trekant har sammen tegnet en af de sorteste perioder i den nyere Danmarkshistorie. Den har, inspireret af nykonservative og ultraliberale politikker og opskrifter fra USA og designs fra det nyliberale EU, på mindre end ti år gennemført en omdannelse af det kapitalistiske Danmark i sort reaktionær retning.

VKO mener selv, at de har gjort Danmark til et 'foregangsland' i Den Europæiske Union og en global forkæmper for demokrati og ytringsfrihed.

Men de har gjort Danmark til en spydspids for den internationale reaktion, for imperialismens og monopolerens globale dominans og magt over nationalstaterne. Det aflæses i, at Danmarks *brand* ude i verden har forandret sig. Navnet Danmark vækker ikke længere associationer til social velfærd, lighed, tolerance og humanitet, men til indgroet fremmedfjendskhed, krigerisk aggression og massiv undertrykkelse af politisk protest.

VKO har gennemført en lang række love, herunder en meget stor stribe EU-direktiver, til udvikling af de kapitalistiske markeds mekanismer uden reguleringer og begrænsninger, som giver profitmotivet, kapitalen og monopolerne frit spil og sikrer dem kontrol over alle sider af samfundslivet, den offentlige sektor indbefattet. VKO stimulerede det usunde boligboom og en rådden finans- og banksektor, som den pumpe op med skattegarantier og skattepenge, da boblen brast i 2008.

Danskerne – ikke mindst en hel generation af unge – nåede forinden at blive måske livslange gældsslaver.

Men det er kun en beskeden del af trekantens socialt destruktive hærgen af og i det danske samfund i næsten et årti indtil nu.

Tilsløring af kapitalismen og tilsvining af modstand

En nyliberal ideologisk offensiv til skønmalning af kapitalismen og tilsvining af al modstand blev gennemført straks fra starten af VKO's tid og forbedret længe før. Det skete gennem et veludviklet system af spindoktorer og oprettelse af private ultraliberale tænketanke som CEPOS og ideologiske gylletanke for skatteborgerpenge som Bent Jensens koldkrigs-institut eller Bjørn Lomborgs lige så pseudovidenskabelige Institut for Miljøvurdering. Og det skete samtidig med at uafhængige, men statsfinansierede videnskabelige og sociale institutter og råd samt organer til kontrol og regulering af kapitalen blev nedlagt.

Det har ført til produktionen af en lang række såkaldte 'eksperter' – kadrer med VKO-partibogen i orden, som optræder som uafhængige.

Et vigtigt udgangspunkt for denne ideologiske offensiv er den herskende klasses kontrol over de fleste massemedier. Samtidig er der sket en systematisk undergravning af public service-funktionerne, med undergravning af DR på talrige måder og favorisering af TV2 og privatejede medier, herunder placering af eks-spindoktorer og politiske venner i ledende funktioner i medierne.

Det har f.eks. ført til forvisning af al seriøs journalistik og debat fra primetime til fordel for endeløse sløvende underholdningsprogrammer.

Hele dette systematiske angreb går ud på at skønmale kapitalismen, forstørre dens 'gode sider' og formindske dens fejl og mangler og ikke mindst benægte deres karakter af systemfejl. Og selvfølgelig i at afvise enhver kritik, mis-kreditere al modstand og tilsvine alle alternativer, fra progressive bevægelser til bare ideen om samfundsforandringer

– for ikke at tale om revolution, socialisme og kommunisme. Klapjagten på 'røde lejesvende' og den antikommunistiske hetz er et permanent og ufravigeligt træk i den borgerlige ideologi og praksis i dag. Al progressivt er legitimt mål. Det betyder, at ikke bare videnskabelig usandhed, men *propagandistisk løgn* bliver en foretrukket metode.

Det gælder om *at tilsløre og skjule sandheden om det kapitalistiske system* – om dets egentlige magthavere, om dets funktionsmåde, om regeringens og de borgerlige og socialliberale partiers rolle som kapitalens lakajer, om den systematiske udplyndring af de offentlige kasser og borgernes penge. Ikke mindst i en krisetid som den nuværende.

Derfor gennemføres en række udemokratiske mekanismer til at holde de virkelige magtforhold og sociale kendsgerninger skjult – fra manipulerende statistik til EU-domstolens nylige kendelse om, at det krænker menneskerettighederne, hvis navne på modtagere af landbrugsstøtteordningerne er offentligt tilgængelige – fra kegleklubber og mafiosi til våbenproducenter og gods ejere.

Nu vil VKO-regeringen med en ny offentlighedslov begrænse indsigten i magthavernes gøren og laden og muligheden for at kigge dem i kortene. Enhver borger har i dag ret til at få aktindsigt i alle dokumenter, der forlader en myndighed. Det skal der nu lukkes for. Alle papirer, der indgår i såkaldt politisk ministerbetjening, skal holdes under lås og slå – det vil sige alt materiale, der ligger før en ministerbeslutning. Der skal lukkes for nye bilagssager, nye overbetalingssager til privathospitaler eller tilsvarende nye sager om tortur af krigsfanger, og hvad ministre og ministerier vidste.

Den nyliberale minimalstat er en autoritær og antidemokratisk stat.

Militariseret politistat

Det er også en *militariseret politistat*. Som særdeles aktiv deltager i 'krigen mod terror' og som USA's lydige lakaj i de langvarige kolonikrige og besættelser af Afghanistan og Irak, der har slået hundredtusinder, for ikke at sige millioner, ihjel og smadret disse lande, er det officielle Danmark og VK-regeringen

medskyldig i uhørte krigsforbrydelser, strafbare ifølge præcedens fra Nürnberg-domstolen og FN's charter.

Vi forlanger stadig, at de ansvarlige for aggressionskrig, folkemord og tortur bliver straffet, og at krigskoalitionen og Danmark betaler krigsskadeserstatninger for deres ødelæggelser.

Krigene har udviklet det danske forsvaret til en imperialistisk angrebshær, klar til at blive sat ind overalt i verden, hvor USA og krigsalliancen NATO måtte have brug for det. De har omdannet den til hær af professionelle dræbere med avanceret udstyr og skabt et lag af krigsveteraner og nærtstående, der er opdraget i en chauvinistisk og kolonialistisk ånd, og som udgør et tvivlsomt element i det borgerlige Danmarks sociale basis, der også kan udgøre en rekrutteringskilde til organiseret kriminalitet og voldelige fascistiske organisationer.

Parallelt og i sammenhæng med udviklingen af den professionelle hær udvikler også en tvivlsom sikkerhedsindustri af ekssoldater og et udvidet politikorps med stadig større beføjelser sig.

Gennemførelsen af antiterrorlovgivningen frem til den såkaldte lømmelpakke op til COP15-topmødet i 2009 – i starten med stor entusiasme, efter amerikansk forbillede og med anvisning fra EU – har gjort Danmark til en spionstat mod dets borgere, til noget, der ligner en politistat, hvor al elektronisk kommunikation overvåges og fuldt lovlig udenomsparlamentarisk politisk aktivitet registreres, udspioneres og infiltreres.

Terrorlovene og alle følgelovene retter sig ikke i første række mod 'terrorister', men mod politisk protest. VKO har med kriminalisering af politisk protest, nedsættelsen af den kriminelle lavalder, udlevering af danske statsborgere til f.eks. amerikanske domstole og en lang række andre reaktionære tiltag bombet retssystemet stadig længere baglæns.

En side af dette er udviklingen af *et stikkersamfund* i hvad der kaldes kamp mod socialt bedrageri. Alle opfordres til at angive alle ved mistanke om snyd. Det kan – helt vanvittigt – ramme fraskilte, der tager et fortsat fælles forældreansvar alvorligt, og for det meste

rammer det ubetydelige fattigdomssnydere, samtidig med at danske milliardskattesnydere og multinationale selskaber går fri.

Den offentlige sektor under nyliberal behandling

Monopolernes kontrol med statsapparatet og den offentlige sektor er blevet betydeligt forstærket med gennemførelsen af 'markedsprincipper' dér – dvs. profitmekanismer og profitmotiver. Ud over frasalg, privatisering og udlicitering af de mest givtige dele af den offentlige sektor, og potentielle afkastmuligheder, er det systematisk gennem de sidste 10-20 år blevet *omorganiseret efter New Public Management-systemet*. Forbundet med såkaldte '*fritvalgs'-mekanismer* gøres alle offentlige foretagender til hinandens konkurrenter, hvad der smadrer både samarbejds- og reelle plan- og stordriftsmuligheder. Det fører også til opsplnitning, uoverskuelighed og ineffektivitet inden for den enkelte institution eller virksomhed, fordi alle dens elementer splittes op, og der skal høstes profit eller konkurrencefordele ved alle funktioner.

Der er *utallige sugerør nede i kasserne* i hospitaler, plejehjem, skoler og andre offentlige institutioner. Private firmaer og underleverandører uden koordination er inde over mange af funktionerne, som tidligere blev varetaget af institutionerne og deres personale selv, eller evt. af kommunale instanser.

Alle bliver kunder hos hinanden og samtidig sælgere og leverandører af forskellige ydelser. Det betyder en gigantisk og stærkt fordyrende opsvulmning af administration, regnskabsføring, tilbudsgivning, reklamefremstød osv.

Hele systemet er ineffektivt. Blandt andet derfor er det blevet suppleret med en lang række kontrolsystemer, fortrinsvis af ansatte, der spiller enorme mængder kostbar tid med at dokumentere, at de gennemfører de topstyrede planer og målsætninger. Topstyringen har selvfølgelig forvist initiativ, autoritet og reel ansvarlighed fra, hvor det virkelig behøves: i det nære, i det daglige arbejde med brugerne, borgerne, eleverne. Systemet har samtidig skabt et stort lag af kommunalt ansatte

bureaukrater, konsulenter og rådgivere eller private panderter.

Der er dermed flyttet *store ressourcer fra grundplan til administration og ledelse*, både i den enkelte virksomhed eller institution, inden for de enkelte offentlige områder og i sektoren samlet.

Ineffektiv, dyr, bureaukratisk

I samme retning gik også den store kommunalreform, der stærkt reducerede antallet af kommuner gennem sammenlægninger, nedlagde amterne og oprettede fem regioner efter EU-model.

Hele denne nyliberale omorganisering af den offentlige sektor har været stærkt bekostelig, ineffektiv og bureaukratisk, selvom den er forsøgt solgt som billiggørelse, effektivitet og på angiveligt at stille flere muligheder til rådighed for den enkelte borger.

Men servicen og kvaliteten af de offentlige ydelser er på én og samme gang blevet forringet og fordyret over en bred kam – fra hjemmepleje til forholdene på plejehjem, i sundhedssektoren med dens udsultede offentlige hospitaler og svindelagtigt forgyldte privathospitaler og privatklinikker, i skoler og uddannelsesinstitutioner.

Som økonomisk mekanisme har New Public Management og den profitstyrede organisering af den offentlige sektor ført til forgyldning af en række private virksomheder og erhverv – fra rengøringsgiganter til fupklinikker og jobfirmaer, som har levet fedt af at lave unyttige idiotkurser for arbejdsløse, fra fodring af eksisterende monopoler til skabelse af en helt privat snylterindustri på den offentlige sektor.

De sociale basisydelser er blevet ringere; kapitalistiske og bureaukratiske top- og mellemlag er blevet rigere.

Indførelsen af alle disse mekanismer har haft en stærkt ødelæggende virkning på solidariteten og velfærdsydelserne i den offentlige sektor. Borgerne og brugerne, hvis rettigheder skulle sikres og opfyldes gennem den offentlige sektor, klientgøres og bliver profitobjekter også inden for denne. De kapitalistiske forhold mellem menneskene understreges med indbydes mistillid og

konkurrence i stedet for respekt, værdsættelse og solidaritet.

Når VKO påstår, at der aldrig er postet så meget ind i den offentlige sektor som nu, glemmer de at fortælle, at *aldrig er der blevet suget så meget og så store profitter ud af den* – at den i sig selv er blevet omdannet til en omfordelingsmekanisme fra den brede befolkning til dens øverste lag.

Konsekvens: Social og politisk polarisering

Udviklingen af modstanden mod det nyliberale 'systemskifte' siden 2001, mod krigspolitikken og militariseringen, mod EU's stadig mere dominerende rolle og mod den brutale krisenedskæringspolitik siden 2008 er blevet stærkt hæmmet af en politisk og ideologisk rådvild socialdemokratisk ledet opposition. Det har i betydeligt omfang også været den socialdemokratiske dominerede fagbevægelses rolle, som har antaget nyliberalismens grundsætninger og derfor også har omfavnet eller ikke har villet imødegå de nyliberale forandringer og politikker.

Men både de politiske og sociale udviklinger og den permanente skærpeelse af klassekampen har ført til en betydelig grad af social og politisk polarisering.

VK-regeringen er blevet slidt, og DF's indflydelse har været så stor og har præget dansk udlændinge- og integrationspolitik så meget, at et flertal i befolkningen har fået nok og bare venter på et regeringsskifte.

S-SF er i den sammenhæng blevet dannet som et 'centrum-venstre'-alternativ til den nuværende 'centrum-højre' (med streg under højre)-regering. De Radikale blev simpelthen splittet i denne polariseringsproces – hvor en del gik over i den borgerlige lejr i skikkelse af, hvad der nu hedder Liberal Alliance og finansieres af Saxo Bank – og De Radikales traditionelle parlamentariske rolle som 'tungen på vægtskålen' er stærkt afsvækket.

Derfor hedder regeringsalternativet S-SF, med De Radikales rolle endnu uafklaret. Helle Thorning har angiveligt bevæget sig en smule mod venstre, Villy Søvndals SF har galoperet mod højre.

Nogle gange har man en følelse af, at

VKO-regeringen er klar over, at den snart vil være ude i en periode, og derfor søger at bruge flertallets sidste dage til at gennemføre så megen reaktionær og nyliberal lovgivning, som den kan slippe af sted med.

De vil kunne rose sig af at have fuldstændt deres 'systemskifte' – i alt fald på en enkelt undtagelse nær: Det er ikke lykkedes dem at få danskerne til at give slip på kronen og muligheden af en selvstændig valutapolitik, trods ihærdige forsøg fra hele spektret.

'Systemskiftet' – en fiasko uden fremtid

Men 'systemskiftet' har været en fiasko på alle planer. En gigantisk social og ideologisk fiasko. Det har skabt et dansk samfund, som flertallet af befolkningen ikke kan lide, selvom propagandaen bliver ved med at gentage, at det er et velfærdssamfund, og dertil det bedste i verden.

'Systemskiftet' er på alle felter en reaktionær politik, og det har derfor ikke kunnet bringe samfundet og samfundsudviklingen fremad.

Det siger noget om, hvad VKO's politik er baseret på – nemlig rådden ideologi og uvidenskabelige nyliberale læresætninger – at en minister for få år siden påstod, at *'Vi kan købe hele verden'*. I dag aner de ikke og har ingen ide om, hvad Danmark og danskerne i fremtiden skal leve af.

Under globaliseringen er mængder af industriarbejdspladser blevet nedlagt i Danmark og produktionen outsourcet og flyttet til lavtlønslande, især Østeuropa og Kina. Det gælder ikke bare simpel industriel forbrugsvarerproduktion, men også videnstunge industrigrene. Hundreder tusinder af arbejdspladser er nedlagt, og udflytningen har især taget fart siden krisens gennembrud i 2008. Igennem hele boomet i begyndelsen af årtiet blev der ikke skabt væsentlig flere nye arbejdspladser.

Ud over de officielt registrerede arbejdsløse og de studerende (som der bliver flere af i en krisetid) var i 2009 omkring 700.000 fortsat uden for arbejdsmarkedet. Det er samme tal som mere end ti år tidligere.

Tidligere – dvs. indtil for ganske nylig

– hed det, at Danmark skulle blive et videns-samfund, og at dette ville skabe nye arbejdspladser. Men viden er uløseligt knyttet til produktionen, og eksisterer ikke i et industrielt vakuum. Nu hedder det stadig, at danskerne og de unge skal uddanne sig. Samtidig skæres SU'en ned, så måske mener man det alligevel ikke.

For alternativet til et alsidigt udviklet samfund med en solid industriel produktion, transportsektor og en betydelig og stort set selvforsynende fødevareresektor er et *kapitalistisk servicesamfund* med lave lønninger og stærk afhængighed af internationale monopoler. Som f.eks. Spanien under Franco – men uden at et land som Danmark har de helt store turistmuligheder.

Ændring af kampbetingelserne

Nedlæggelsen af en stor del af dansk industri og både faglært og ufaglærte job, der ikke kommer igen, kan ikke undgå at få konsekvenser for klassestrukturen og classesammensætningen. Også andre sociale forandringer er ved at slå igennem. Småborgerskabet og nogle mellemlag reduceres, selvom det modificeres ved, at der samtidig skabes nye i både den privatkapitalistiske og kapitalistiske offentlige sektor.

I USA og mange andre lande taler man om *'middelklassens forsvinden'*. Det drejer sig om de faglærte og funktionærarbejdspladser, der er forsvundet med globaliseringen og udflytning af industrien. Dertil kommer fyringerne af professionelle, både i den private og offentlige sektor: skolelærere, sygeplejersker, sundhedsarbejdere, kontorfolk i banker og finansinstitutioner osv.

Vi må studere disse udviklinger, som også fører til, at nye lag i arbejderklassen griber solidaritetens og klassekampens fane og går stærkt ind i modstanden. Vi har f.eks. set dette med sosu'er og andre arbejdere i det offentlige gennem de senere år, hvor betingelserne for protest og modstand ellers på mange måder er blevet forringet. Både i det private og i den offentlige sektor er modstand, faglig kamp eller afsløring af misforhold blevet bremset kraftigt af mundkurve, overvågning, fyringstrusler og intimidering.

Det nyliberale systemskifte har på mange måder begrænset arbejderklassens kampmuligheder, men skaber også både nye muligheder og nye former.

Ikke mindst betyder ny teknologi, at der opstår nye muligheder, men også farer for overvågning, kontrol og afledning.

Det er det marxistisk-leninistiske partis opgave at finde disse nye veje for solidaritet og tage disse nye kampformer i anvendelse.

En selvstændig klassepolitik: For et revolutionært alternativ

Denne periodes taktiske hovedparoler må være noget i retning af *'Vi vil ikke betale kapitalens krise'*. *'Lad de rige betale krisen'* og *'Stop krigene NU! Velfærd til alle'*. Spydspidsen må rettes mod den nyliberale offensiv og kræve sikring af det store flertals levevilkår på profittens bekostning.

Det må udmønte sig i videreudviklingen af vores kriseprogram for at vælte VKO – og i øvrigt også et program med krav til S/SF om at rulle systemskiftet tilbage, og andre elementer i en klasseplatform, der bryder totalt med nyliberal ideologi og politik.

Netop udviklingen af en *selvstændig klassepolitik*, af den brede front mod krise, krig og reaktion – altså af et *revolutionært alternativ* – er den politiske hovedopgave for APK i den nuværende periode.

Det siger sig selv, at APK og DKU hele vejen igennem har bekæmpet VKO's nyliberale systemskifte, Danmarks inddragelse i imperialismens krige, spydspidsrollen som ideologisk aggressor som under karikaturkrisen, undertrykkelsen af politisk protest som i forbindelse med vedtagelsen af 'lømmelpakken' og COP15, terrorlovene, opbygningen af Den Europæiske Union som superstat og supermagt – og ikke mindst undergravningen af arbejdernes og den brede befolknings hårdt tilkæmpede politiske, demokratiske, sociale og økonomiske rettigheder.

Vi har også forstået at VKO-offensiven ikke er en speciel dansk politik, men en del af den internationale kapitalens offensiv mod arbejderklassen og

folkene tillempt danske omstændigheder og understøttet af det danske medlemskab af de imperialistiske alliancer og organismer fra EU og NATO til OECD, IMF og Verdensbanken osv.

Det betyder også, at vores – arbejderklassens, de offentligt ansattes, ungdommens og den brede befolknings – modstand imod den er den del af det internationale proletariats og folkenes modstand.

Modstand over hele unionen

Danmark har tabt selvbestemmelsesretten i Den Europæiske Union, hvor arbejderne og folkene i alle lande står over for samme fjende og samme brutale nyliberale offensiv.

Krisens udbrud i 2008 var afslørende: Det var arbejderklassen, den brede befolkning og 'velfærden', der skulle holde for, når milliarder og atter milliarder af euro blev pumpet ind i banker og en rådden finansielle sektor, der brændte ind med enorme mængder af giftige lån. Kapitalen kender kun én vej: *Beskyt profitten, og lad andre betale!*

Det 'europæiske projekt' viste sig at være monopolernes projekt og ikke folkenes,

Derfor styrkes i disse år arbejderklassens, ungdommens og folkenes kamp i Den Europæiske Union mod den nyliberale krisepolitik med de massive bankpakker og dramatiske nedskæringer af den offentlige sektor. De rejser sig mod nedskæringer på de sociale budgetter, af antallet af offentligt ansatte og deres løn – mod forhøjelsen af pensionsalderen og beskæringen af pensionerne – mod fjernelsen af de gratis elementer i uddannelse og undervisning og forringelser af forholdene for de uddannelsessøgende – på felt efter felt.

Arbejderne, ungdommen og den brede befolkning i Grækenland var dem, som i første omgang blev hårdest

ramt af krisen og de EU- og IMF-dikterede nedskæringer. De rejste sig til stærk og militant kamp, hvor både et perspektiv for brud med EU og nødvendigheden af et andet, et socialistisk og solidarisk samfund blev rejst.

De er blevet fulgt af arbejderne og befolkningen i mange andre lande, herunder Spanien og Frankrig. Modstanden vokser i alle landene, senest i UK og Irland, som står over for gigantiske nedskæringer og fyringsrunder. Bemærkelsesværdigt er det også, at et nyt 'studentoprør' er ved at tage form, ikke mindst tydeligt i Italien.

I Unionen bliver det politiske billede stadig mere ensartet og harmoniseret: med åbent borgerlige blokke anført af konservative og kristendemokratiske partier støttet af en stadig stærkere nationalkonservativ, populistisk og racistisk højrefløj, i nogle lande med fascistiske rødder og forbindelser; af vaklende Grønne og Radikale "i midten"; og "på den anden side" socialliberale eurosocialdemokratier og eurosocialister og SF-Linke-agtige alliancer.

Men billedet af de konkurrerende parlamentariske blokke krakelerer i virkelighedens verden. De massive demonstrationer og masseprotesterne i Grækenland og Spanien retter sig mod socialistiske regeringer. Det er gennemførelsen af Unionens nyliberale og asociale nedskæringspolitik, der får massekampene til at udvikle sig, og ganske særligt når de til en vis grad understøttes af fagtoppene, der er under stærkt pres for at bekæmpe den reaktionære krisepolitik.

Det globale billede af klassekampen viser turbulens. I Europa retter protesterne sig mod den nyliberale offensiv og de imperialistiske krige. I USA og Nordamerika ses dramatiske bevægelser, der førte Obama til magten, men nu vender en anden vej. I Latinamerika rammes det revolutionære opsving af den globale krise og har endnu ikke antaget en definitiv retning. I Mellemøsten og Centralasien, ikke mindst i Irak og Afghanistan, styrkes modstanden mod de nye kolonierbesættelser.

Udsigterne peger på mere uro, skærpet klassekamp – og at Danmark ikke kan holde sig udenfor.

Verdens bedste skole i verdens bedste land

Når et kvalitetsstempel bliver brugt lidt for ofte, mister det langsomt sin betydning og bliver bare endnu et tomt ord, der skal med, når produktet skal sælges. Næsten alt er i dag både eksklusivt og discount.

Når der bliver diskuteret 'reformer' af velfærden, så kommer 'verdens bedste' tit med i forhandlingerne. Vi skal have verdens bedste skole, med et højt fagligt niveau og glade og engagerede elever og lærere. Hvilket de fleste kan være med på, og ingen vil i hvert fald have verdens dårligste skole, med et lavt fagligt niveau... Problemet er jo at der er mange måder at være bedst på, og faktisk også mange måder at have et højt fagligt niveau. F.eks. kan det være at have et højt niveau blandt de bedste 20%, de midterste 60%, de dårligste 20%, eller den bedste kombination...

For vores siddende regering betyder verdens bedste at være nr. 1 i PISA undersøgelsen, en position kineserne indtager for tiden. I erkendelse af at det nok er for stor en mundfuld at gå efter guld, stiller regeringen sig tilfreds med en 5. plads. Uanset middelmådige målsætninger om sekundære placeringer er PISA rettesnoren for skolepolitikken. Og har været det i lang tid, faktisk så længe at dem, der i dag går i 9. klasse er PISA-børn, børn hvis skolegang er tilrettelagt for at score højt i PISA-undersøgelsen. 9-års træning, 22'ende plads, en fiasko på højde med EM2000 eller COP15.

Hvis vi ser bort fra regeringens manglende evne til at indfri egne målsætninger, er det spændende jo at kigge på, hvad der er vigtigt i folkeskolen. Min første tanke er, at processen er lige så vigtig som resultatet. Sagt på en anden måde, man går ikke bare i skole for at have målbare fær-

digheder, når man går ud af 9. klasse, man går også i skole for at have det sjovt. Udover det skal man selvfølgelig lære både Darwin, Pythagoras og H.C. Andersen at kende.

Men i mine øjne er langt det vigtigste at lære, hvordan man tilegner sig ny viden og nye evner, hvordan man udvikler sig og verden omkring en.

Man må lære at forholde sig kritisk til vedtagne sandheder, også de 'eviggyldige', og lige så kritisk

til nye sandheder, man møder. Man må lære at undersøge nye områder, og efterprøve sandhederne og ens egne nye ideer. Man skal lære at stille spørgsmål ved alt, indtil man er overbevist om at "den er god nok", og så stadig huske at tjekke om det holder et år senere. Man skal lære at være pisseirriterende og ikke gøre som der bliver sagt, og man skal lære det sammen med sine klassekammerater, så man kan være irriterende sammen og hjælpe hinanden til en bedre forståelse - og om nødvendigt hjælpe omverdenen med at få samme forståelse.

Hvordan man lige præcis skal lære det, og hvordan man skal tilrettelægge skoledagen, fagene og klasstrinnene må være op til dem, der beskæftiger sig med det til dagligt: lærere, pædagoger, forskere, børn og forældre. Det er alt for kompliceret et emne til at overlade til spørgeskemaer og parlamentarikere.

PISA 2009 Results:
What Students Know
and Can Do
STUDENT PERFORMANCE IN READING,
MATHEMATICS AND SCIENCE

Indspark
fra DKU

Vi går mod lysere tider!
Arbejderpartiet Kommunisterne
og Kommunistisk Politik
ønsker alle kammerater, venner og
kampfæller
Godt rødt nytår!
og tak for solidaritet i det gamle år ...

Flere laver mere, meget mere

77 ansatte på sygehusene laver i dag det samme, som 100 gjorde for ni år siden

I en tv-duel mellem statsminister Lars Løkke og partiformand Villy Søvndal blev det nævnt af statsministeren, at der i dag arbejder 12.000 flere på de offentlige sygehuse i dag end for ni år siden. Hvad der ikke blev nævnt, var, at produktiviteten er steget langt mere, end hvad 12.000 nye ansatte kunne forventes at føre med sig.

”Faktisk laver 77 ansatte på sygehusene det samme som, hvad 100 ansatte lavede i år 2001. Der er sket en enorm produktivitetstigning, som ansvarlige politikere burde anerkende og rose. Behandlingen på en lang række felter er blevet bedre, og samtidig er der sket en kæmpe stigning i antallet af behandlinger. Det burde være en offentlig succeshistorie om produktivitet og effektivitet, som politikerne slet ikke skulle skændes om,” mener forbundsformand Dennis Kristensen fra FOA.

Han peger også på, at en væsentlig del af grunden til, at der er kommet flere sygehusansatte, også er, at flere regioner har oprettet interne vikarkorps i stedet for at anvende private vikarer. Det har betydet, at der er sparet penge – samtidig med at det samlede antal offentligt ansatte på sygehusene er steget.

Det er beregninger fra de faglige organisationer fra forårets store afskedigelsesrunde på landets hospitaler, der viser, at aktiviteten på sygehusene er

øget langt mere end antallet af ansatte. Den meget høje aktivitetsvækst svarer til, at hver gang der i 2001 var 100 fuldtidsbeskæftigede, der udførte behandling og pleje af patienter, var der kun 77 til at udføre de samme opgaver i 2009. Det er blandt andet sket, fordi den enkelte medarbejder skal løse flere opgaver og løbe hurtigere i dag end i 2001, og takket være den teknologiske og medicinske udvikling.

Regeringen har de sidste ti år dikteret krav om at øge produktiviteten med mellem 1,5 og 2 procent hvert år på sygehusene – altså krav om at øge aktiviteten, uden at der er kommet penge med til det.

”Der er ikke mange private firmaer, der i samme periode har kunnet leve op til lignende krav. Men takken til de offentlige sygehuse er nu nye drastiske prikkerunder på hospitalerne om kort tid. Der er det sidste år blevet cirka 1.000 færre af FOA’s social- og sundhedspersonale i regionerne, herunder social- og sundhedsassistenter,” siger Dennis Kristensen.

Se julen

Se sneen stille daler
 så uskyldsren og hvid
 trods det den stadig stjæler
 en del af vores tid

Se julelyset skinner
 fra byen overalt
 og når det ej forsvinder
 er regningen betalt

Se dem som står og spiller
 om det vi havde kær
 uniformen fortæller
 de er fra Frelsens hær

Se ungerne er vilde
 ønsker julegaver
 vi lader os formilde
 ved vi hvad vi laver

Se en der står og sælger
 gløgg og æbleskiver
 vi begge dele vælger
 varmen det os giver

Se der på Rådhuspladsen
 en hjemløs med sit kræ
 dem fjerner betjent Madsen
 fra byens juletræ

Se det er let og glemme
 at intet varer ved
 nu må vi os bestemme
 om vi skal flyde med

Se derfor ud i livet
 lad sandhed komme ind
 tag ikke dem for givet
 som kun kan lave spin

Rigtig glædelig jul
Klaus Jensen

Sådan er kapitalismen ...

I de tidligere sovjet-republikker ses det tydeligt, hvad kapitalisme betyder. I Ukraine ejer 50 personer nu en formue, der svarer til 50 % af landets bruttonationalprodukt, mens 12 millioner, godt en fjerdedel af befolkningen, må klare sig med 600 kr. om måneden.

Ejeren af fodboldklubben Shaktar Donetsk, som FC København spillede imod ved kvalifikationsturneringen til Champions League, er den rigeste af dem alle: Rinat Akhmetov. Han ejer 134 milliarder kr. Det er 20 månedslønninger til hver af de 12 millioner fattige. Hans imperium styrer 25 % af landets samlede industriproduktion.

Rinat Akhmetov er desuden, som medlem af parlamentet for præsident Viktor Janukovitjs Regionernes Parti, en af præsidentens førende rådgivere. Man spørger sig selv, hvem har mon førertrøjen på her?

Ihor Kolomisky, nr. 2 på listen med 36 milliarder, blev i oktober valgt som præsident for Det Europæiske Råd for Jødiske Samfund.

Viktor Pinchuk, den 6. på listen, spenderede forleden 36 millioner kr. på sin 50 års fødselsdag. Han er i år på Times Magazines liste over verdens 100 mest indflydelsesrige personer.

Dmytro Firtash er den tiende i rækken af rigmænd med en formue på anslået 5,5 milliarder kr. Han er med Janukovitjs mellemkomst medejner af RUE (russisk-ukrainsk energiselskab). I slutningen af 2008 henvendte han sig til den amerikanske ambassadør i Kiev og beklagede sig over, at daværende præsident Timosjenko* samarbejdede med Rusland for at eliminere RUE. Ved samme lejlighed fremgik det, at han samarbejdede med den russiske kriminelle Sejmon Mogilevitj. Dette fremgår af Wikileaks. Det engelsksprogede ukrainske dagblad Kyiv Post skrev om det, da dokumentet blev lækket i sidste uge, hvorefter Firtash promte indgav en anmeldelse for bagvaskelse, men ikke i Ukraine, nej, de britiske love er meget mere fordelagtige for den slags anmeldelser, og avisen kan jo læses på internettet af britiske læsere, så det blev anmeldt i Storbritannien.

Hjemmesiden OCCRP – Organized Crime and Corruption Reporting Project – der rapporterer om organiseret kriminalitet og korruption i Europa og samarbejder med Kyiv Post, har protesteret over for Storbritannien og opfordrer til, at de britiske domstole afviser sagen, og Kyiv Post har lukket for adgangen til siden for britiske læsere.

De fleste chauffører i Miskelektrotrans, der kører Kharkovs sporvogne og trolleybusser, har ikke modtaget løn siden juli måned, så de strejker den 20.12. og planlægger blokade af byrådet onsdag den 22.12.

Ruslandseksperter Jeffrey Mankoff, der nu er Hillary Clintons rådgiver, skrev i en rapport om gaskrisen: *Europas energisikkerhed er blevet tæt forbundet med (...) interesser hos en række uigennemsigtige, ofte statsdrevne virksomheder som Gazprom, Rosneft og RUE, som fremmer korruption og skævvrider markedet.*

I Wikileaks kan man også finde denne vurdering af Firtash: *I vide kredse mener man, at han tjener som frontfigur for langt større interesser.*

Information skrev den 14.12. om det italiensk-russiske energipolitiske samarbejde, der skader amerikanske og europæiske interesser, bl.a.: Det amerikanske diplomatis overvejelser vidner om en stigende bekymring for den russisk-italienske alliance som et symptom på, at sammenhængen mellem politik, erhvervsliv og organiseret kriminalitet er blevet et strukturelt kendetegn for Europa. *"Gasrørledningerne er en privilegeret metode til korruption i stor skala,"* udtalte Jeffrey Mankoff til La Repubblica.

Den 15. december annoncerede Dmytro Firtash, at hans firma RUE (RosUkrEnerg) har indgået en aftale om salg af gas til Gasprom som et led i en aftale mellem RUE, Gazprom og

Ukraines nationale olie- og gasselskab Naftogaz Ukrainy. En trafik med mellemhandleraftaler, der ellers var blevet stoppet af Timosjenko.

Alt i alt et billede af de rigmænd, der opkøbte Sovjetunionens industrier til spotpriser og nu rider på ryggen af befolkningen, mens de med alle metoder, uanset lovlighed, udnytter stormagternes krig om råderetten til råstoffer og energiforsyning til egen vinding.

* Tidl. premierminister Julia Timosjenko, som tabte valget i februar til Janukovitsj under stort bravalder, er nu blevet anklaget for at svindle med offentlige midler. Den 16. december kom det til direkte slårkamp i parlamentet, udløst af en strid omkring Timosjenko.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Anerkendelsen af Staten Palæstina skrider frem

Mere end hundrede af FNs medlemslande har anerkendt staten Palæstina USA er imod anerkendelse og EU og Danmark viger udenom

Siden november er der kommet skred i den internationale anerkendelse af Staten Palæstina, baseret på grænserne fra juni 1967 (før den såkaldte juni-krig) og med Jerusalem som hovedstad.

Det sker efter Obamas 'fredsproces' er brudt sammen, ligesom alle de tidligere amerikanske præsidenters, fordi Israel reelt ikke ønsker en forhandlingsløsning og en levedygtig palæstinensisk stat. Israels iværksættelse af byggeri af 1300 nye jødiske boliger på besat palæstinensisk jord og den fremadskridende judaisering af Østjerusalem har tvunget palæstinenserne til at søge nye veje i deres kamp for en international anerkendt palæstinensisk stat.

Faktisk er en palæstinensisk stat allerede blevet erklæret. Det skete, da PLO i november 1988 i Algiers vedtog 'Den palæstinensiske uafhængighedserklæring'. I februar 1989 havde 89 lande anerkendt Palæstina på trods af den israelske besættelse.

Igennem lange perioder med sammenbrudte 'fredsforhandlinger', orkestreret af USA, herunder Oslo-aftalerne, den såkaldte kvartet og dens Roadmap under Bush og senest Obamas patetiske fiasko, har arbejdet med diplomatisk anerkendelse af Palæstina ligget stille efter USA's og Israels ønske. Den 7. november 2010 erklærede den palæstinensiske forhandler Saeb Erekat, at 'israelsk unilateralisme er en opfordring til øjeblikkeligt international anerkendelse af den palæstinensiske stat'.

Anerkendelsen er bl.a. kommet fra så betydningsfulde latinamerikanske lande som Brasilien og Argentina til stor israelsk fortrydelse. At Norge opgraderede den palæstinensiske missions status til 'diplomatisk repræsentation', en klar demonstration af en officiel anerkendelse af Palæstina, har også vakt israelsk vrede. Den 15. december vedtog det amerikanske senat en udtalelse, der fordømmer den palæstinensiske strategi med at søge diplomatisk anerkendelse. USA og Israel

mener, at en palæstinensisk stat kun kan være resultat af forhandlinger. Og Israel har ingen som helst intention om at anerkende eller trække sig tilbage til grænserne fra 1967.

Men USA og Israel kan ikke længere alene diktere processen. EU kunne gøre en forskel. I et brev fra 26 tidligere EU-ledere og kommissærer blev EU-topmødet opfordret til at vedtage sanktioner mod Israel, der 'som enhver anden stat bør tage konsekvenserne og betale en pris for at bryde med international lov ved at bygge tusinder af nye jødiske hjem på palæstinensisk jord'. Men EU's udenrigsministre tog ingen skridt fra deres møde i december. EU's udenrigschef Catherine Ashton erklærer, at man fortsætter samme tilgang som hidtil, og at en palæstinensisk stat vil blive anerkendt, 'når det er relevant'. Men det er dybt relevant - lige nu!

Palæstinensisk tab af land fra 1946-2005

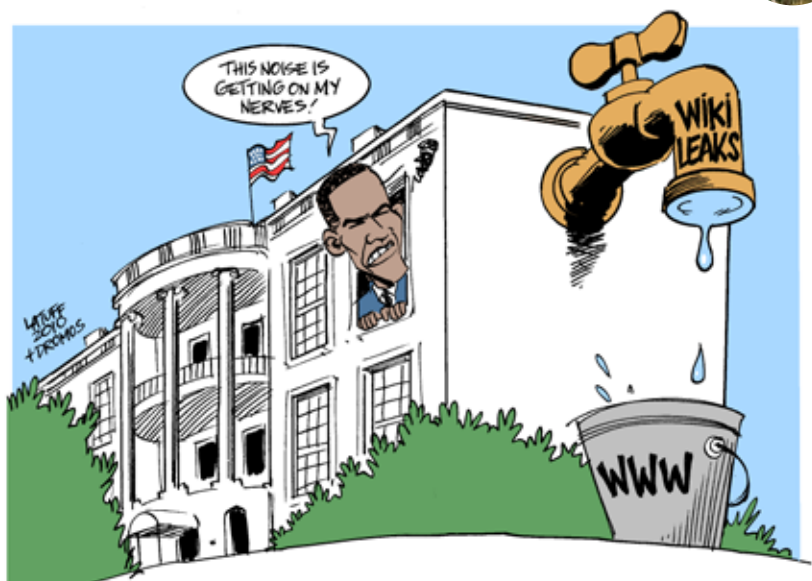

EU – Danmark medregnet – svigter endnu engang palæstinenserne og dække over Israels forbrydelser.

Danmark bør i stedet følge Norges gode eksempel.

Den 27. december er det to-års-dagen for starten på Israels kriminelle massakre på Gaza og dets indbyggere. Det markeres i mange lande – og det er den folkelige støtte, der i store dele af verden er svunget over palæstinenserne, der i sidste ende vil være en afgørende faktor på vejen mod en palæstinensisk stat.

Verden ifølge Latuff

Wikileaks irriterende støj